

พิ ม ฑ์ ค่ำ
สำนักพิมพ์

แผ่นดินอาจลูกเป็นไฟ หากคนที่เธอรักไม่ใช่เขา

วิลาศ ร้อยชั่ง

ISS

บทนำ

“ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยข้าด้วย!” ลมกระโชกมาวูบใหม่ พัดระลอกคลื่นในแม่น้ำที่เกรี้ยวกราด ถึงโถมร่างเล็กเปรปรวนไปตามกระแส น้ำอันทรงพลังราวกับมหานทีพีโรธ มือทั้งสองข้างพยายามตะเกียกตะกายจะเอาชีวิตรอด แต่สุดท้ายเด็กหญิงก็หมดแรงลงไปเสียก่อน เสือกสุดท้ายของลมหายใจขาดหายไปพร้อมกับสติสัมปชัญญะและความรู้สึกสิ้นหวัง ก่อนจะถูกดึงลงสู่ก้นบึ้งของความเว้งว่างดำมืด หายไปภายในชั่วพริบตา...

หว่านเรือลำใหญ่ ยังมีเด็กชายอีกคนซึ่งเห็นเหตุการณ์ กระโจนลงไปช่วยคนในน้ำอย่างมิหวั่นเกรงว่าตัวเองจะเป็นอันตราย

สองแขนเหววกว่าย ดำดิ่งลงไปยังจุดสุดท้ายที่เห็นศีรษะอยู่ใต้น้ำ กระแสน้ำเชี่ยวกรากทำให้ต้องใช้พลังกำลังมากกว่าเดิมเพื่อไปให้ถึงตำแหน่งของร่างนั้น

ภายในน้ำมีเศษตะกอนขุ่นมัวมากมายบดบังทัศนวิสัยโดยรอบ ยิ่งยากแก่การค้นหา

‘นางอยู่ตรงนั้น’ เด็กชายดำลงไปคว่ำร่างที่ห่างกันเพียงเอื้อม พอปรับ

ท่วงท่าที่ถนัดได้แล้วก็เตรียมจะก๊อปปี้ตัวพุ่งขึ้นมาพร้อมๆ กัน

ดวงตาที่ปิดสนิทเบิกกว้างขึ้นมาในน้ำด้วยความตกใจ มือเล็กคว้าไปมาเปะปะ เผลอดึงเอาสร้อยเส้นน้อยที่ลำคอของอีกฝ่ายหลุดติดมือมาด้วย โดยไม่ได้ตั้งใจ ทั้งสองกลับขึ้นมามันฝั่งได้อย่างปลอดภัย เด็กหญิงวัย ๑๐ ขวบหอบแฮกๆ ล้มลงไปนอนกับพื้นด้วยความอ่อนล้า เด็กชายตกใจรีบทรุดตัวลงไปดูอาการ

“แม่นางเป็นอันใด เจ็บปวดตรงไหนฤๅไม่”

“เจ้าไม่กลัวหน้าข้าดอกฤๅ...” ดวงตาที่ปรือขึ้น มองใบหน้านมนป้อมมีเค้าลางของความงามฝากไว้ที่ทรงคิ้ว ดวงตา และริมฝีปาก ยากที่จะเก็บความรู้สึกประทับใจเอาไว้ได้เพียงในอก

“เหตุใดต้องกลัว แม่นางหาใช่ผีลางเสียเมื่อไหร่” เด็กชายตอบอย่างซื่อตรง

“เจ้าชื่ออะไร” เด็กหญิงลุกขึ้นนั่ง

“ข้าชื่อ...” ยังไม่ทันได้เอ่ยนาม เสียงที่แว่วมาแต่ไกลก็ดังขึ้นชัดเจน

“ข้าพระบาทตามตัวเสียนาน มาอยู่ตรงนี้นะหรือพะยะค่ะ” ชายอีกคนทรุดเข่าลงต่อหน้าเด็กชาย เด็กหญิงมองท่าทางนั้นแล้วเกิดข้อสงสัย “แล้วนี่?”

“นางคือเด็กหญิงที่ตกน้ำ คนที่ข้าลงไปช่วยเอาไว้เยี่ยงไรเล่า” เด็กชายบอก

มหาดเล็กเฝ้าออกมาออกปากอย่างโล่งใจ เมื่อเรือพระที่นั่งลำใหญ่กำลังแล่นผ่านท่าน้ำเรือนหลวงประดู่ทุกคนต่างก็ได้ยินเสียงดังตึกโครม! เหมือนเสียงของหนักร่วงลงไปชลนที พอจะหันไปมอง องค์พระเอกสัตราซึกก็กระโจนลงไปใต้น้ำเสียแล้ว มหาดเล็ก พลพวย นายเรือ นายท้ายทั้งหลายต่างตระหนกตกใจ รีบกระโจนลงน้ำตามลงไปทันที ทั้งหมดเร่งมหาทันจวนจะค่ำแต่ก็ยังไม่มีความแว่วของพระองค์ท่าน เหล่ามหาดเล็กปรึกษากันแล้วจึงแยกย้ายเดินทางตามแนวฝั่ง แล้วก็เจอเข้าจนได้

“พุธโธ! ฉลองพระองค์เปียกปอนไปหมด รีบเสด็จกลับไปยังเรือพระที่นั่งก่อนเถิดพะยะค่ะ ทางนี้ข้าพระบาทจะดูแลเอง”

เด็กชายพยักหน้าหันมองเด็กหญิงหน้าดำอีกครา จากนั้นก็ผินหน้ากลับไป

พอเห็นว่าผู้อยู่เหนือเกล้าเหนือกระหม่อมได้ลับตาไปแล้ว ท่าทางของมหาดเล็กก็เปลี่ยนเป็นอึมครึม

“เป็นเพราะเจ้าที่ทำให้พวกข้าเกือบจะไม่มีหัวตั้งอยู่บนบ่า หากเจ้าไม่ตกลงไปในน้ำ เรื่องทุกอย่างก็คงไม่วุ่นวายเช่นนี้ เป็นความผิดเจ้า นางหน้าดำ!” มหาดเล็กเขม้นตามองด้วยสายตาเหยียดหยันในที่ ใบหน้าซีกหนึ่งขาวอีกซีกหนึ่งดำเป็นก้อนถ่านราวกับภูตผี อับลักษณะไม่เคยพบไม่เคยเจอ ก่อนจะรีบเร่งฝีเท้ากลับไปยังเรือที่ลอยนิ่ง

“สรว้อยของจะ...” เด็กหญิงหีบสรว้อยขึ้นมา กำลังจะร้องท้วง ทว่าชายผู้นั้นก็ได้เดินหายไปเสียแล้ว เธอวิ่งตามไปหวังจะนำสรว้อยไปคืนเด็กชายผู้มีพระคุณ แต่ไม่ทัน เรือลำใหญ่ได้เคลื่อนตัวออกจากฝั่งแล่นโลดไปไกลโซ

เด็กหญิงได้แต่ยืนมองเรือลำนั้นทิ้งห่างออกไปทีละน้อย จากห่างตาเป็นไกลสุดตา จนกระทั่งลับตาไปในที่สุด เด็กหญิงถอนใจออมจ้านน เลือกว่าจะเดินกลับไปยังท่าหน้าเรือนหลวงประดู่อย่างเศร้าสรว้อย แต่ในใจลึกๆ ก็บอกตัวเองว่าจะต้องมีความหวัง...สักวันเธอจะต้องได้คืนสรว้อยเส้นนี้ให้เด็กชายผู้นั้นสมปรารถนา

ระหว่างทางเดินนั้น มีเด็กหลายคนในวัยไล่เลี่ยกันวิ่งเข้ามาเป็นกลุ่มในมือของเด็กพวกนั้นถือหิน ถือกิ่งไม้เอาไว้ขว้างโดยพร้อม

เด็กหญิงตัวน้อยยกตัวถูลิ้น ห้วนจะถูกรังเกะเหมือนที่เคยเป็นมา จึงรีบหันหลังเลี่ยงการเผชิญหน้า แต่ไม่ทันไรเด็กๆ พวกนั้นก็ขว้างปาสิ่งของในมือมาอย่างรุนแรง

“โอ๊ย!...โอ๊ย หยุดเถิด ข้าเจ็บ” เด็กหญิงกอดกุมร่างกายเอาไว้ป้องกันเนื้อหนัง เธอร้องขอความเห็นใจ แต่กลุ่มเด็กเกรงก็ไม่ยอมหยุด ยังคงขว้าง

ปาหिनและกิ่งไม้ใส่ตัวเธอไม่ยั้งมือ

“เฮ้ย พวกเอ็งไปหาหิน หาไม้มาเพิ่ม ข้าจะปาหัวนางหน้าผีให้มันแตก” เสียงเด็กชายคนหนึ่งร้องลั่นเพื่อน ๆ

เด็กคนหนึ่งส่งหินให้เด็กชาย ก่อนจะเขวี้ยงออกไปอย่างแรงจนเด็กหญิงล้มลงหัวแตกอย่างที่ต้องการ

เด็กทุกคนในที่นั้นต่างพากันหัวเราะเยาะอย่างสนุกสนาน ไม่มีใครสนใจคนเจ็บเลยแม้แต่น้อย

ร่างที่พินนอนเจ็บสะบักสะบอม มีเลือดแดงไหลลงมายังใบหน้า

เด็กหญิงใช้มือแตะเลือดบนศีรษะด้วยความตกใจ ก่อนจะจ้องไปยังกลุ่มเด็กที่ยืนหัวเราะเยาะด้วยดวงตานิ่งเงียบ

“เอ็งมองพวกข้าทำไมะอีหน้าดำ” เด็กชายถามข่ม แต่ผู้ถูกกระทำเลือกที่จะเมินเฉยกับคำถามนั้น และยังคงมองพวกของเด็กชายด้วยดวงตานิ่งแข็งดังเดิม

เด็กชายเริ่มโกรธ เดินเข้าไปผลักหน้าผากของเด็กหญิง และกำลังจะยกมือขึ้นตบใบหน้าของเธอ

เด็กหญิงถลึงตาใส่พร้อมถามกลับว่า “จะทำอะไรข้าฤ?”

เด็กทุกคนในที่นั้นมองหน้ากัน ต่างตกใจเมื่อมือของเด็กชายนิ่งชะงักเหมือนถูกอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นกำลังตรึงแขนเอาไว้

เผียะ!

มือของเด็กชายหันกลับไปตบหน้าตัวเองเสียงดังสนั่น

เด็กทุกคนในที่นั้นมองกันตาก้าง งุนงงว่าเหตุใดเด็กชายจึงได้ทำร้ายตบตีตัวเอง?

เป็นคราวของเด็กหญิงยิ้มเยาะบ้าง

เสียงหัวเราะเล็กๆ ที่ลอดออกมาทำให้เด็กอีกคนในกลุ่มไม่พอใจ ตั้งท่าจะเดินเข้าไปหาเรื่อง แต่สายตาแข็งกร้าวของเด็กหญิงทำให้เด็กทุกคนพากันหวาดกลัว หันหลังวิ่งกระเจิงไปในทันที

เด็กหญิงมองตามกลุ่มเด็กเหล่านั้นด้วยแววตาเศร้าสร้อย
อยู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บขึ้นมา เธอหันไปมองรอบๆ ด้วยดวงตาลิ้นเครือที่
เต็มไปด้วยความหวาดระแวง
‘อีหน้าดำ’ คำพูดถูกเหยียดหยันนั้น กลับสร้างพลังมหาศาลให้แก่
เด็กหญิง

ดวงตาอันแสนบอบบางเลื้อยไปเห็นใบบัวที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมา
ประมาณหนึ่งคืบ เธอลงลานเดินลงไปในตลิ่งเพื่อเก็บใบบัวนำมาฉีกตัดเป็น
หน้ากาก ปกปิดใบหน้าอันแสนอัปลักษณ์ของตัวเอง

๑

ลิขิตนิพนธ์

พระพิษณุโลก ปีจอ เดือนสี่ พุทธศักราช ๒๐๓๓
ปีที่ ๓ ในรัชสมัยสมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๓

นับจากเหตุการณ์ในวันนั้นก็ผ่านมาแล้วเจ็ดปีเต็ม ระยะเวลาที่
เนิ่นนาน ทุกอย่างล้วนมีการเปลี่ยนแปลง หลังจากการพลัดเปลี่ยนแผ่นดิน
เมื่อสองปีก่อน พ่ออยู่หัวองค์ปัจจุบันก็ทรงโยกย้ายราชธานีจากทางเหนือ
กลับสู่กรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง แม้จะเป็นเช่นนั้น ทว่าเมืองเอกแตกแห่งนี้ ยังคง
ความศรัทธาไว้มิเคยเสื่อม ความเจริญยังคงมีให้เห็นอยู่ทั่วมุมเมือง ไม่ต่าง
กับครั้งที่พระราชบิดาของท่าน ‘พ่ออยู่หัวบรมไตรโลกนาถ’ ยังทรงมีพระชนม์
ชีพอยู่ พระพิษณุโลกจึงได้ขึ้นชื่อว่าเป็นราชธานีแห่งที่สอง ควบคุมแคว้นแคว้น
น้อยใหญ่ทางเหนือมิให้ลุกฮือขึ้นต่อกรกับกรุงศรีฯ ได้อีกครา...

ดวงตะวันสีส้มดวงโตลอยเหนือท้องฟ้า ส่องกระทบระลอกคลื่น
น้อยๆ งดงามเหมือนภาพวาดจิตรกรรม ภูเขาในวัย ๑๗ ปียิ้มอย่างมีความสุข

สุข ก่อนจะเดินไปตักน้ำที่ท่าใส่ตุ่มจนเต็ม เด็กสาวทำงานอย่างขมิ้มมัน ยกมือขึ้นปาดเหงื่อจากหน้าผากลงหน้าไปมองยังทำน้ำ แต่ก็ไม่เห็นว่เรือลำนั้น จะแล่นผ่านมาเสียที ไบหน้ำนวลใสเศร้าลงอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นก็เดินไปตักน้ำที่ทำต่อ...

เมื่อตักน้ำใส่ตุ่มจนครบหมดแล้ว อุซาก็เดินมุ่งไปยังทำน้ำ ก่อนจะย่อตัวลง หย่อนขาสองข้างลงในแผ่นน้ำ นั่งมองดวงไฟลูกกลมใหญ่ที่ค่อยๆ ลับลงไปทีละน้อย

วิหคเต็มท้องฟ้ากว้างต่างเหินเวหาพากันบินกลับรังนอน เรือแจวที่เคยพายสวนกันไปมาในช่วงแสงยังอุ่นอำพัน บัดนี้กลับหายลับไปกับความมืดเสียแล้ว

สุดท้าย...วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ดวงตะวันจมน้ำไปอย่างไร้ประโยชน์ เจ็ดปีที่รอคอย บางครั้งเธอก็นึกท้อ แต่ต่อให้ต้องยืนรอตรงนี้ไปตลอดชีวิต เธอก็ยังจะรอเขาอยู่ดี

อุษาเผยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ากว้างในคืนจันทร์แจ่มจรัส ดวงจันทร์กลม นวลดวงใหญ่ส่องสว่างทั่วท้องน้ำ ลมเย็นร่ำเพยมาอีกวูบ พัดปอยผมอ่อนที่คลอวงหน้าสะบัดไปมาเบาๆ ก่อนจะก้มมองสร้อยเหรียญรูปกงจักรในมือ เธอหลับตาลงปล่อยให้แสงจันทร์อาบไล่ไบบหน้า ตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้จันทร์เจ้าช่วยดลบันดาลให้สิ่งใดที่ปรารถนาได้เป็นจริงสมใจ

“จันทร์เจ้าขา ถ้าวาสนามีจริง ขอให้ข้าได้พบเด็กชายผู้นั้นด้วยเถิด เจ้าค่ะ”

“อุษา มีดคำแล้ว เหตุใดเจ้ายังมายืนอยู่ที่ทำน้ำในเพลานี้อีกเล่า”

อุษาริบลืมตาขึ้น หันไปตามเสียง เธอเห็นบุญอุ่มเดินขากระเผลกเข้ามา ยืนคบเพลิงที่ถือติดมาด้วยเข้ามาใกล้ตัวเธอเพื่อให้เห็นไบบหน้ากันได้ถนัดถนี้

บุญอุ่มเป็นชาย แต่รูปร่างหาได้สูงฉกรรจ์ กลับแคระแกร็นกว่าชายหนุ่มในวัยเดียวกัน แถมยังพิการขาเป๋ ทำให้เป็นที่รังเกียจต่อผู้คนทีพบเห็น

นักหนา พ่อแม่ก็คอยกันดាំที่มีลูกร่างกายอับรึยผิตมมนุษย์มนา ช่วยงาน อันใดก็ไม่คล่องแคล่วทันใจเหมือนลูกชายบ้านอื่น

“เจ้าก็รู้ว่าเพราะเหตุใดข้าจึงต้องมายืนอยู่ที่ทำนน้ำนี้ทุกวัน”

“ผ่านมานานหลายปีข้าไม่เห็นวารีลำนั้นจะเล่นผ่านมาอีกเลย เจ้า เลิกรอเสียเถิด รอไปก็ไร้ประโยชน์” บุญอุ่มพูดด้วยความรู้สึกขัดใจทุกครั้ง ที่เห็นอุษามิทำทางเดือดเนื้อร้อนใจกับเรื่องสรว้อยเหวี่ยงญจักร

ตั้งแต่วันที่อุษาจมน้ำ นางได้เล่าว่ามีเด็กชายผู้หนึ่งมากับเรือลำใหญ่ ช่วยนางเอาไว้ และได้นำสรว้อยของเด็กชายผู้นั้นติดมือมาด้วย นับจากวันนั้น นางก็เอาหน้ากากมาสวม ปิดบังรูปโฉมอัปลักษณ์ของตัวเอง จากนั้นก็มาเฝ้า คอยเรือลำนั้นที่ทำน้ำแห่งนี้ทุกวัน เวลาเดิม รวากับถูกเด็กชายผู้นั้นสะกด จิตไว้

อุษาปิดปากเงียบ พอเห็นว่าบุญอุ่มเดินจากไปแล้ว เธอจึงหันกลับมา มองผิวน้ำพลั้วระยับอีกครั้ง

“เจ้าไม่มีวันเข้าใจข้าดอกบุญอุ่ม”

เด็กสาวถอนใจอ่อน ทรวดตัวลงเอนหลังพิงต้นไทรยักษ์ที่หยั่งรากยึด ริมตลิ่ง สายลมรำเพยกลิ่นหอมจากดอกไม้มาละมุนละไม อุษาหลับตาพริ้ม สูดกลิ่นดอกไม้อันหอมกรุ่นเข้าสู่ปอด ด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงาน ส่งผลให้พล็อยหลับไปในที่สุด

ยามสี่ของวันต่อมา ตาผาดกับยายอ่า สองสามีภรรยาที่อาศัยอยู่ใน ละแวกใกล้เคียงกับเรือนของหลวงประตู่ ผวาที่ได้ยินเสียงลมแรง ปะทะ หลังคาตังโครมๆ ไหนจะเสียงกริรร้องโหยหวนที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ใด จึงได้ แต่พากันนอนจับสั่นอยู่ภายในเรือนของตน กระทั่งช่วงเช้ามีด สองตายาย มักจะออกมาเตรียมกับข้าวกับปลาเพื่อออกไปทำสวน แต่เนื่องด้วยเมื่อคืนนี้ เกิดเหตุลมกระโชกหนัก ทำให้ต้นมะม่วงที่ปลูกเอาไว้เสียหายหลายต้น พวกผักไม้เลื้อยที่ต้องใช้ไม้ค้ำยันก็พากันล้มระเนระนาด ทำสองตายายโมโห

ยั้งนัก

และเมื่อพูดคุยกันถึงสาเหตุของลมที่สร้างความวิบัตินั้น ตาผาดเสนอ
อาจจะเป็นพวกเล่นของทำคุณไสย ฟาดินจึงได้พิโรธเช่นนี้ ทั้งคู่พากันสำรวจ
ความผิดปกติในบริเวณที่คาดว่าได้ยินเสียงกริتر้อง ซึ่งดังมาจากป่าละเมาะ
ใกล้ๆ ทำน้ำของหลวงประดู่ และก็ต้องตกใจ เมื่อได้พบกับสองศพ
สยดสยอง ที่ตายในสภาพมีไม้ไผ่เสียบทะลุร่าง ปลายไม้แหลมปักคาพื้นดิน
ค้ำยันร่างเอาไว้เหมือนหุ่นไล่กา มดแมลงเริ่มไต่ต่อม สังกลิ้นเหม็นคลุ้งลอย
มาตามลม ยากจะกลั้นไม่ให้อาเจียน

“นางอึ้ง เอ็งรู้เรื่องที่มีคนตายใกล้ทำน้ำเรือนเราหรือไม่” แก้วหันไป
ถามนางทาสที่กำลังโซลจนน้ำพริกเสียงดังลั่นเรือน

จากนั้นอึ้งก็หยุดมือ หันมาพูดกับเพื่อนทาสด้วยกันอย่างออกรสว่า

“เหตุใดจะไม่รู้ หลวงประดู่ทำนร้อนนอกร้อนใจเสียขนาดนั้น พวกเจ้า
กรมนครบาลก็ยกโขยงมาดูกันตั้งแต่เช้ามืด เห็นว่าตอนนี้กำลังสืบสวน
ตามหาดกับยายอ่า สองผัวเมียที่พบศพเป็นผู้แรกอยู่มิใช่รึ”

“ข้าก็ว่าจะไปดูเช่นกัน แต่ทำใจดูมิได้ดอก ตายสยดสยองเสียขนาด
นั้น กลัวภาพจะติดตาเอา” แก้วบิตปากขยะเขยง พอนึกถึงคำบอกเล่าจาก
ปากของผู้ที่เคยพบเห็นศพทั้งสอง แก้วก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาทันใด

“ไม่ว่าผู้ใดจะเป็นผู้กระทำ แต่มันผู้นั้นจะต้องมีจิตใจโหดเหี้ยมทารุณ
นัก จึงทำกันได้ถึงเพียงนี้”

แก้วพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะมองไปรอบๆ “ช่วงนี้พวกเราจงระวัง
ตัวเอาไว้ให้ดีเถิด เผลอๆ คนร้ายอาจจะแฝงตัวอยู่ในเรือนเราก็เป็นได้”

ทาสสาวทั้งหลายภายในโรงครัวต่างหันมองหน้ากัน แต่ไม่มีใครเอ่ย
อะไรออกมา...เสียงพูดของพวกทำครัวข้างนอก ได้ยินมาถึงหูคนที่นอน
คลุมโปงอยู่ใต้ผ้าห่ม นอนฟังด้วยความวิตกหลากหลายประการ

ทันใดนั้น เสียงลั่นสะเทือนดังๆ ราวกับมีเหตุแผ่นดินไหวเขย่าเรือน

ก็สร้างความปั่นป่วนให้แก่โรงครัว

“อีอุษา! อีอุษา!” เสียงร้องแรกแหกกระเชอของนางแสบ ทำเอาพวงนางทาสที่นั่งทำครัวพากันหวาดหวั่น หลบร่างอ้วนท้วนที่จำพรวดเข้ามาภายในโรงครัวอลหม่าน “สายจนตะวันโด่งปานนี้ เอ็งยังมีหน้ามานอนอยู่อีกรี!”

นางแสบลักประตูไม้เข้ามา กระซอกผ้าห่มออกจากวางที่นอนขดอยู่ใต้ผ้าห่มผืนน้อย

“วันนี้ข้ารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวคล้ายจะมีไข้ ข้าขอนอนต่ออีกสักหน่อยเถิดนะจ๊ะแม่แสบ” เด็กสาวกระดกถอยหลังไปกับเลื้อยอก ยกมือไหว้คนตรงหน้าตัวสั้น

“ไม่ได้! จะป่วยจะตายเอายังไร เอ็งก็ต้องลุกขึ้นมาทำงาน” นางแสบจิกตาจนแทบจะถลน ยกมือเท้าเอวเป็นท่าที่มักทำประจำเวลาไม่ได้ตั้งใจ “อย่าบอกนะ ว่าเอ็งขี้เกียจสันหลังยาว อ่างโน่นอ่างนี้เพื่อจะได้นอนอู้อยู่แต่ในเรือน!”

อุษาสั้นหน้า “ไม่ใช่จะแม่แสบ ข้าไม่เคยคิดจะเอาเปรียบทุกคนเช่นนั้นเลย”

“หากเอ็งไม่ได้คิดเช่นนั้น ก็รีบไปทำงานก่อนที่ข้าจะหาไม้มาเขี่ยนหลังเอ็ง” ขาดคำ นางแสบก็เข้ามากระซอกแขนเล็กให้ลุกขึ้น จุกกระซอกกันออกมาจนได้

พอได้ยินว่ามีเหตุคนตาย กรมมนครบาลก็พากันมาดูอีกทีก็ ด้วยศพทั้งสองตายอย่างสยดสยองจนเป็นเรื่องสะเทือนขวัญกล่าวกันไปทั่วเมืองสองแคว แม้หลวงประจักษ์จะไม่อยากเข้าไปพัวพัน แต่ด้วยพื้นที่เกิดเหตุอยู่น้อยใกล้กับอาณาเขตของตน จึงเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่พอรู้ว่าการไต่สวนของนครบาลในครั้งนี้ จะมีเสนาบดีกรมพระนครบาลจากกรุงศรีฯ มาร่วมตรวจสอบด้วยอีกคน หลวงประจักษ์จึงให้ความร่วมมือกับทางการเป็น

อย่างดี

ไอ้คนตายสองคนมันมีชื่อว่า ไอ้ซัด กับ ไอ้ซัย

ชาวบ้านเล่าว่าพวกมันเป็นนักเลง กินเหล้าเมายา ไม่มึงงานทำเป็นหลัก
แหล่ง

กองกระเวนก็คาดการณืว่าคนี่ฆ่า น่าจะเป็นพวกนักเลงด้วยกันที่
เคยมีเรื่องกับทั้งสอง

แต่ออกญาบรมราชหาได้เชื่อข้อสันนิษฐานนั้นไม่...

สภาพของศพถูกเสียบด้วยไม้ไผ่จำนวนมาก หากเป็นพวกนักเลงด้วยกัน
เอามิดมาแทงก็ตายได้ง่ายๆ แล้ว ทำไมต้องทำให้ยุ่งยาก นั่นแสดงว่า
คนฆ่าจะต้องทำเพราะความสะใจ ถึงได้ตะบันเอาไม้ไผ่เสียบร่างจนพรุน
ແหลกเช่นนี้

“เหตุใดจึงมีรอยกัดที่มือของศพ” เสียงของออกญาบรมราช สร้าง
สันนิษฐานที่หลากหลายให้แก่เหล่าขุนเวียงที่มาร่วมกันตรวจสอบสถานที่เกิด
เหตุ

“แสดงว่าเมื่อคืนนี้จะต้องมีผู้ใดอีกคนอยู่ในที่เกิดเหตุ เพราะรอยกัด
ยังใหม่ และไอ้คนผู้นั้น อาจจะเป็นผู้ร้ายก็ได้นะขอรับ” ขุนเวียงผู้หนึ่งเอ่ย

ออกญาบรมราชทำหน้าครุ่นคิด หลวงประดู่ที่ยืนฟังอยู่ด้วยก็ทำหน้า
เหนื่อยหน่าย นึกก่อนขอต เรื่องคนตายช่างน่าอัปมงคล คนที่ชอบแต่ความ
บันเทิง รื่นเริงใจ จึงไม่ค่อยจะมีอารมณ์ร่วมสักเท่าไรนัก

“อู้อูชา เอ็งมาทำกระไรลั๊บบๆ ล่อๆ ตรงนี้วะ” เสียงของไอ้หนุ่มผู้หนึ่ง
ดังมาจากกอไผ่ที่ห่างออกไปไม่กี่สิบก้าว เรียกคนที่กำลังใช้ความคิดทั้งหลาย
หันไปมอง

“ไม่มีจ๊ะ” เด็กสาวก้มหน้าก้มตา กำลังจะเดินเลี้ยวออกไป แต่สายตา
อันคมกริบของออกญาบรมราชกลับไปสะดุดเข้ากับรอยแดงริ้วบนลำคอเสีย
ก่อน

“เดี๋ยวก่อน!” ออกญาหนุ่มตามไปรั้งท่อนแขนบางเอาไว้ “คอเจ้ามีรอย

แดง ไปทำอะไรมารี?”

อุษามองดวงตาที่เพ่งเล็งมาด้วยความหวาดหวั่น เหตุการณ์ที่มีคนตายเป็นเรื่องน่าหวาดกลัวก็จริง แต่ก็มีผู้คนไม่น้อยที่อยากรู้อยากเห็นเรื่องเหล่านี้ เมื่อทำงานในส่วนของตนเสร็จ อุษาก็อดไม่ได้ที่จะมาดูการสอบสวนของพวกนครบาล

“ระ...รอยนี้ เป็นเพียงยุงกัดธรรมดาเจ้าค่ะ” เธอสัมผัสได้ในดวงตาคู่นั้น...เขาคงไม่เชื่อในคำพูดของเธอ จึงเสริมอีกว่า

“ข้าเกมันจึงเป็นรอย”

“กระนั้นรี” ออกญายังไม่คลายสงสัย และท่าทางของนางผู้นี้ก็ดูมีพิรุณขบกล ข้างสวมนหน้ากากประหลาดกว่าทาสคนไหนๆ ในเรือนหลวง-ประดู่อีกด้วย

“อูษา เอ็งมีอะไรจะไปทำก็รีบไปทำเสีย อย่าได้ม้ายืนเกะกะลูกตา ข้าตรงนี้ ประเดี้ยวหน้าดำๆ ของเอ็งจะพาให้เรือนของข้าเกิดความวิบัติ จัญไรซ้ำซ้อน” หลวงประดู่โบกมือขับไล่

“เจ้าค่ะ” ไม่ต้องบอกซ้ำ เด็กสาวรีบเดินออกไปจากตรงนั้นทันที ออกญาหนุ่มมองตามร่างบางสะอ้างองค์ของสาวน้อยวัยแรกรุ่งก็เกิดสัญญาตณญาณบางอย่าง

บางที สิ่งที่ดีคิดว่าเป็นไปได้ อาจจะเป็นไปได้อย่างคาดไม่ถึง...

“ข้าใครจะรู้จักนางผู้นั้น นางเป็นผู้ใดกันรี?”

หลวงประดู่ตกตะลึง เมื่อได้ยินออกญามราชถามถึงนางทาสที่ตนไม่เคยให้ความสลักสำคัญมาก่อน

“ท่านออกญาใครจะรู้จักอูษาไปทำไมกันขอรับ มันก็เป็นพวกหญิงวิปาส พิการไม่สมประกอบ อย่าได้ใส่ใจเลยขอรับ”

“พูดไม่รู้ความหรือหลวงประดู่ ข้าใครรู้จักนางผู้นั้น!” ออกญาเสียงเข้มขึ้น

“ขอรับ” หลวงประดู่หน้าซีดเมื่อถูกตำหนิ ก่อนจะเล่า “มันชื่ออูษา

พ่อค้าจากเมืองพันทัน^๑นำมันมาขายให้ข้า ตอนมันอายุสี่ขวบ มันก็เลยได้อยู่ที่
นี้ หาบน้ำ ทำครัวช่วยนางเสมาตั้งแต่เล็กนะขอรับ”

“แสดงว่านางอุษาเป็นผู้ใด มาจากที่ใด ก็ไม่มีผู้ใดรู้รี!”

“ขอรับ” หลวงประดู่พยักหน้ารับน้อยๆ

ออกญาหนุ่มได้ฟังก็นึกประหลาดใจ ทุกคนเกิดมาล้วนต้องมีที่มาที่
ไป หากไม่มีพ่อแม่แล้วไซ้...จะเกิดมาเป็นคนได้อย่างไรกัน

“แล้วเหตุใดนางจึงต้องใส่หน้ากาก”

“หน้ามันดำนะขอรับ มันมีปานดำดวงใหญ่ที่หน้าติดตัวมาตั้งแต่เกิด
วันหนึ่งพวกทาสในโรงครัวมันมาฟ้อง ว่าอูษามันเอาหน้ากากมาใส่ ข้าก็เห็นดี
เห็นงามกับมัน เพราะอับอายนักที่มีทาสรูปชั่วอยู่ในเรือน”

“หากนางอุษาไม่เป็นที่ต้องใจคุณหลวง จะซื้อนางมาตั้งแต่ต้นทำไม
เล่า” ออกญาหนุ่มดักคอ

“อี...ก็พ่อค้าเมืองพันทันขายลูกนก พอโตมันก็นักขยันขันแข็ง ด่าตี
เท่าใดมันก็ไม่เคยออกอาการ ทาสกตัญญูรู้คุณเช่นนี้ผู้ใดจะทำใจขายลงกัน”
หลวงประดู่เลิกคิ้ว ด้วยนึกหมั่นไส้จึงแส้งถามไปว่า “หรือท่านออกญาทำใจ
ขายลงหรือขอรับ”

ออกญายมราชไม่ได้ตอบ และไม่ถือเอาคำพูดของหลวงประดู่มาใส่ใจ

“อูษะ!”

อุษะหันไปมองด้วยความตกใจ เมื่อเห็นร่างอ้วนท้วนเนื้อตัวสั้น
กระเพื่อมปรี่เข้ามาหาเธออย่างไว

“เอ็งหายไปไหนมา ข้าตามหาเอ็งซะทั่ว!” แสมมองเขม็ง

“แม่แสมมีกระไรจะเรียกใช้ข้าหรือจ๊ะ”

“ข้าสั่งผักกับนางช้อยเอาไว้ ไปเอาผักในตลาดมาให้ข้าที”

^๑ เมาะตะมะ

อุษาพยักหน้าน้อยๆ กำลังจะหันหลัง แต่แสงยังพุดไม่จบ

“แต่ถ้าข้าจับได้ว่าเอ็งเถลไถลไปเที่ยวเล่นกับไอ้เบ๊นั่นอีก เอ็งเจอดีแน่”

ແປປາຍຕາມອຸດົມດ້ວຍຄວາມເຄືຍດຶງ ກ່ອນຈະສະບັດຫົວເດີນຈາກໄປ
ໄມ້ທັນໄດ້ຍິນເສຍຄວາມຍາວໃຈຈາກຄົນທີ່ນາງຕ່ວາຕ່ອບາບທຸກເຂົ້າຄໍາ ອຸສາຮູ້ດີ
ທາກແມ່ແຈ້ບຕາດູເຮຸກທຸກຝີກ້າວເຊັ່ນນີ້ ການຈະອອກໄປຫ້າງນອກຈະໄມ້ໃຊ້ເຮືອນ
ງ່າຍ

ເດັກສາວສະບັດຕີຮະໄລ່ຄວາມຄິດຟຸ່ງຜ່ານອອກໄປຈົນທົດ ຄວ້າຕະກຳ
ຫວາຍດ້ວຍຈະຮີບໄປຮັບຝັກສດໃນຕຸລາດໃຫ້ແມ່ແສ ແມ່ຮົ່ວໃຫຍ່ທີ່ຊັບເລີ່ຍເຮມາ
ຕັ້ງແຕ່ເດັກ...ນາງກໍເລີ່ຍໄປອ່າຍສ່ງໆ ໄມ້ໄດ້ດູແລ ໃຫ້ຄວາມຮັກ ຄວາມອບອຸ່ນອະໄ
ມາກນັກຮອກ ເວລາທຳການເຮັດກໍໄມ້ຄ່ອຍໄດ້ສູງສິງກັບໃຜ ມັກຈະອ່າຍເຢັຍບໆ ໃນ
ພື້ນທີ່ຂອງຕົວເອງມາກກວ່າ ອຸສາຈິ່ງໄມ້ຄ່ອຍຝຸກພັນກັບຄົນທີ່ນັ້ນສັກເກ່ໄລ່ນັກ

ອຸສາກໍມັກເຫັນຄິດໄມ້ຕກຈົນລືມດູທາງ ສະດຸດແຂ່ງຂາຕົວເອງ ກ່ອນຈະຊັບເຂົ້າ
ກັບຮ່າງຮ່າງນຶ່ງ

“ບຸຣຸມຸ່ມ!” ເຮືອພັນລຸມຫາຍໃຈເສີຍດັງ ເມື່ອເຫັນວ່າເປັນເພື່ອນຮັກຂອງຕົນ
ນັ້ນເອງ

“ເຈົ້າເປັນກະໄລຖ້າໄມ້”

“ໄມ້ມີກະໄລ” ເຮືອສ່າຍຫົວ ແລ້ວເປີດເສີຍເຮືອນທີ່ “ແລ້ວເຈົ້າເລ່າ ມາທຳ
ກະໄລທີ່ນີ້ ເພລານີ້ ເຈົ້າຕ້ອງອ່າຍຊ່ວຍພ່ອເຈົ້າຫາບືນໄມ້ໃຊ້ຮີ”

“ຂ້າລອບອອກມາດ້ວຍເປັນທ່ວງເຈົ້າ ຂ້າຈຳໄດ້ວ່າເມື່ອຄືນນີ້ ເຈົ້າຍືນອ່າຍທີ່ທຳນ້ຳ
ໄກສັງ ບຣີເວນທີ່ມີຄົນຕາຍ ກໍລ້ວເຈົ້າຈະບັງເອີຍພົບໄຂ້ຄົນຮ້າຍແລ້ວເປັນອັນຕຣາຍ
ຂ້າກັງວລຈິ່ງມາດູຫາ”

“ຂ້າໄມ້ເປັນກະໄລ ຂ້າຮີບໄປຕຸລາດກ່ອນ ປະເດີຍແມ່ແຈ້ຈະຄອຍນານ”
ວ່າແລ້ວເຮັດກໍເຮັດກ້າວໄປອ່າຍຮວດຮວດ ທັງໃຫ້ຫຍັງອີກຄົນຍືນມອນຫຼັງອ້າໆ ອັງໆ
ກ່ອນຈະຕະໂກນດັງ

“ອຸສາຂ້າໄປດ້ວຍ”

เมื่อไปปรับผักที่ท้ายตลาดเสร็จแล้ว บุญอุ่มก็ขอให้อุษาเดินเที่ยวตลาดกันต่อ ที่แรกอุษาไม่ยอมเพราะกลัวจะถูกจับได้ เดี่ยวจะกลายเป็นอาละวาด พาดหัวพาดหางใส่เธออีก แต่ในเมื่อขุนเวียงผู้นั้นยังวนเวียนอยู่ในเรือนของหลวงประดู่ มีหรือเธอจะอยากกลับ เด็กสาวจึงได้ยอมตามใจเพื่อนรัก เดินดูข้าวของในตลาดฆ่าเวลาไปเรื่อยๆ

“พวกเอ็งว่าเรื่องที่มีคนตายใกล้เรือนของหลวงประดู่ มันจะเกี่ยวข้องกับเหตุอาเพศลมฟ้าเมื่อคืนนี้หรือไม่” แม่ค้าขายปลาหันไปพูดกับแม่ค้าร้านข้างๆ เสียงดังแซ่แซ่ แต่กลายเป็นเสียงของลูกค้าที่กำลังยืนเลือกซื้อปลาเข้าไปมีส่วนร่วม

“คงไม่ได้มีเหตุอาเพศอะไรดอกป้า คงจะเป็นเพียงเสียงลมเสียงฝนธรรมดาเท่านั้นละ”

“หากมีลม มีฝนจริง ท้องฟ้าก็ต้องมีดครั่งมีผี แต่อันนี้กลับสว่างไว้มือคืนข้าก็เห็นดาวเต็มท้องฟ้า ไม่มีเค้าว่าฝนจะตกเลยสักเม็ด”

ผู้คนที่ยืนฟังรอบๆ ต่างก็พยักหน้าเห็นด้วย เห็นเป็นเรื่องแปลกพิลึกกันทั้งนั้น

“แล้วเสียงฟ้าร้อง เสียงลมกระโชกพวกนั้นมาจากที่ใดกันเล่า” ลูกค้าถามต่อ

“หรือจะเป็นพวกเล่นของ ทำพิธีคุณไสย ข้าได้ยินชาวบ้านเขาลือกันว่าผีเสียงกริธร้องดังออกมาจากตรงที่มีคนตาย มันต้องพากันมาทำเรื่องบัดสี แล้วทำให้ผีผู้เฒ่าท่านไม่พอใจ ฟ้าดินจึงได้พิโรธ” แม่ค้าขายปลาออกความเห็น ฟังจบทุกคนก็อือฮา หันหน้าซุบซิบกันอ้ออึ้ง เกรงจะมีเหตุอาเพศที่ทำให้ผู้คนทั้งสองแควต้องเดือดร้อน เพราะคนเพียงพวกเดียว

“เหลวไหล!”

ท่ามกลางเสียงซุบซิบหน้าร้านขายปลา เสียงหนึ่งก็โพล่งดังขึ้น

อุษายับเข้าไปใกล้ มือทั้งสองข้างกำแน่น กวาดตามองผู้คนรอบข้างด้วยความไม่พอใจ

“อีหน้ากากผี เอ็งกลัวว่าข้ากระนั้นรี” แม่คำปาลากุขึ้นชี้หน้า
พรวดพราดออกมาจากแผงปลาจะเอาเรื่อง

“เอ็งจะทำอะไร” บุญอุ่มก้าวออกมา เบี่ยงตัวอุสาให้ไปหลบอยู่ด้าน
หลัง

“หลบไปไฉ่แป ข้าจะตบสั่งสอนอีนางนี้ กล้าดีเยี่ยงไรเข้ามาแสร้งเรื่องที่
พวกข้าพูดกัน” แม่คำปลาใช้สองมือผลักอกเปลือยจนเซ

“ผู้ใดจะทำร้ายอุสาต้องข้ามศพข้าไปก่อน” ชายหนุ่มขบกรามแน่น
เบ่งอกกว้างไม่เกรงกลัวใคร ด้วยท่าทางที่ดูจะไม่เลียมกะลาหัวนั่นเอง พาให้
ทุกคนหัวเราะเยาะกันถ้วนหน้า

“อย่างมึง ยืนให้ไม่ล้มก่อนเถิด” แล้วเสียงหัวเราะก็ดังครืนใหญ่อีก
รอบ

คำพูดดูถูกดูแคลนทำให้ดวงตาของบุญอุ่มลุกเป็นไฟ มีอกำแน้อย่าง
เดือดดาล เตรียมจะเข้าไปชดปากคนพูดให้หายแค้นสักหมัดสองหมัด

อุสารู้ว่าบุญอุ่มกำลังโกรธจึงขยับกายเข้าใกล้ ตะตะมือหนา สายหน้า
เบาๆ

“บุญอุ่ม อย่าไปมีเรื่องกับคนพวกนี้เลย ได้ไม่คุ้มเสียกันดอก เรายืน
ไปกันเถิด”

ชายหนุ่มถอนใจ ปล่อยวางอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว แต่เมื่ออุสาเดิน
ผ่านหน้าหญิงผู้หนึ่ง สายตาเหยียดหยันก็มุ่นมอมมา

“ปากเปราะเช่นนี้ ระวังผีปู้ผีย่าจะลงโทษ พาให้ชีวิตมึงวิบัติล่มจม
อีอุสา”

“พวกเอ็งจะหยุดเท่าใดหรือยังวะ” บุญอุ่มสะบัดหน้ากลับมาถามหญิง
ที่พูด

“ไปเถิดบุญอุ่ม ข้าขอร้อง” เธอบอกเสียงอ่อยๆ

สุดท้ายบุญอุ่มก็ไม่ได้ทำอะไรไปมากกว่านั้น ทั้งคู่ก้าวเร็วๆ ออกมา
จากตลาด ไม่ได้สนใจเสียงนินทาและสายตาดูถูกดูแคลนของชาวบ้านอีก

แล้ว

“ไอ้บุญอุ่ม!”

“แม่” บุญอุ่มสะดุ้งเฮือก ทั้งสองหันไปมองนางเพ็งย่างเข้ามาคว้าใบหู
ไอ้ลูกชายตัวดีเข้าให้

“กูว่าแล้วเชียวว่ามึงต้องหนีงานมาเที่ยวเล่นกับอีอุษา”

แรงบิดหูอันหนักหน่วงของมารดา ทำให้บุญอุ่มร้องโอดโอยดั่งลั่น
ด้วยความเจ็บปวด

“ข้าขอโทษจะแม่ ข้าเพิ่งแต่เป็นห้วงอุษามันจึงมาหา อีگونهอย่าง ข้าก็
หาบฟันไปใส่โรงนาจนจะเสร็จแล้ว ข้าเลยออกมา” หนุ่มน้อยรีบแก้ตัว
ใหญ่

นางเพ็งได้ฟังก็ยิ่งโมโห...

“ก่อนจะห้วงคนอื่น ห่วงตัวมึงก่อนเถิด ทำอะไรมิเคยได้ตั้งใจเลย
สักอย่าง ไปมีเรื่องมีราวกับนางแม่ค้าในตลาด จนพวกมันมารุมด่ากูที่มีลูก
เวรอย่างมึง คอยดูเถิด สักวันกูจะขายมึงให้เป็นทาส” นางเพ็งบ่นควั่นออกหู
หลังกลับจากเอาฟันไปส่งขายอีกหมู่บ้านหนึ่ง ระหว่างทางกลับบ้าน ก็ได้
โอกาสแะดูข้าวของในตลาด นางพวกแม่ค้าก็เข้ามารุมด่านางเสียๆ หายๆ
ในตอนนั้นเอง ที่นางเพ็งเพ็งได้รู้ว่าลูกชายของนางแอบขี้ขานหนีมาเที่ยวเล่น
ในตลาด

“อีอุษา ข้าเคยบอกเอ็งแล้วใช่หรือไม่ ว่าไม่ให้มายุ่งเกี่ยวกับลูกข้าอีก
เมื่อไหร่เอ็งจะไปให้พ้นๆ จากลูกข้าเสียที เอ็งก็เหมือนกันนะไอ้บุญอุ่ม เพื่อน
ดีๆ ไม่คบ มาคบหาคนวิปริตอย่างอีอุษา ดีละ วันนี้กูจะตีมึงให้หนักเลย”

“กลับบ้าน!” นางเพ็งกระชากท่อนแขนผู้เป็นลูกจนตัวปลิว

หนุ่มน้อยเดินไปตามแรงดึงด้วยกลัวจะถูกขายไปเป็นทาสตามคำขู่
ของมารดา แต่เดินไปไม่กี่ก้าวก็ไถ่วายหันหน้ากลับมาส่องสายตาห่วงใยให้แก่
เพื่อนรัก

“ดูแลตัวเองด้วยนะอุษา”

“มึงนี่” นางเพ็งหยุดทำเสียงจี้จ๊ก “ยังจะมาพิรี้พิไรอยู่ได้ ไป! กลับบ้าน!” นางเพ็งหาได้ปราณีท่อนแขนบาง จุดกระชากกันไปไม่ได้เพลามือ อุษาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วส่ายหน้า พลางคิดอย่างละเอียดใจถึงบุญอุ้ม...

ตั้งแต่เด็กจนโต อุษาคิดว่าตัวเธอ นั้นเป็นคนที่มืกมืกกัน ในตัวเองสูง เป็นทาสี ระหกระเหินเร่ร่อนมาจากแดนไกล ไม่เคยคิดให้ผู้อื่นเป็นที่พึ่งพิง แต่พอได้รู้จักกับบุญอุ้ม เด็กชายขาเป๋แต่กำเนิด ก็เหมือนได้เจอคนประเภทเดียวกัน เข้าใจหัวอกเดียวกัน จากที่เคยรู้สึกอ้างว้าง เธอก็เริ่มสัมผัสได้ว่า ตัวเองไม่ได้อยู่บนโลกนี้อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไป

๒

พระจันทร์สีเลือด

“เฮ้อ!” อุษาไม่ได้นับเลยว่า วันนี้เธอถอนหายใจออกเป็นรอบที่เท่าไร จะไปนับได้อย่างไร ก็มันเยอะจนเธอนับไม่หวาดไม่ไหว สายตาที่จ้องมองมาของชายผู้นั้น ทำลมหายใจของเธอติดขัด

และพอหมั่นตัว...คนที่ไม่อยากเจอหน้าและไม่คิดว่าจะเจออีก ก็ดันปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเธอเสียได้

เด็กสาวรีบก้มหน้าเตรียมจะเดินจากไป แต่เสียงของออกญาอมราชก็ดักคอขึ้นมาก่อน

“เหตุใดเจ้าต้องทำท่าลุกลี้ลูลน ทำเป็นหลบหน้าหลบตายามพบหน้าข้า เจ้าปกปิดอะไรไว้ฤ?”

อุษากลืนน้ำลายดังเอือก...

“ข้าหาได้คิดเช่นนั้นไม่ ข้าเพียงแต่มีใครทำให้ท่านไม่พึงพอใจ เกรงจะหลุดหิดสายตายามมองหน้าข้า” เธอตอบด้วยความสัตย์จริง คนอย่างเธอไม่เคยเป็นที่พอใจแก่ผู้พบเห็น หลวงประดู่จึงสั่งให้อยู่แต่เรือนครัวข้างหลัง ไม่ให้ออกไปเดินเล่นพ่วนที่ไหน เพราะกลัวจะทำให้แขกเหรื่อของท่าน

ตื่นตกใจยามเจอเธอ

“เจ้าหมายถึงหน้ากากที่เจ้าใส่เช่นนั้นรึ?” เขาเดินเข้ามาใกล้ “เจ้าก็เป็นเพียงหญิงธรรมดา หาได้แตกต่างจากใครอื่น”

อุษาเงยหน้ามองออกญาหนุ่มด้วยแวตาสาบซึ่ง คำพูดมีเมตตาของ เขา พลันให้นึกถึงเด็กชายในความทรงจำผู้นั้น

“หลวงประดู่เล่าให้ข้าฟัง ว่าเจ้าถูกพ่อค้าทาสพาเจ้ามาขายจากเกาะ-ตะมะ พ่อแม่เจ้าเป็นผู้ใด”

“ข้าไม่รู้เจ้าคะ ข้ากำพร้ามาตั้งแต่เกิด” เธอก้มหน้าตอบ

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงต้องขายตัวเป็นทาส” เขายังถามไม่หยุด

คราวนี้อุษาเริ่มไม่พอใจ เหตุใดเขาต้องอยากรู้จักปมหลังของเธอ
นักหนา

“แล้วเหตุใด ข้าต้องพูดเรื่องพวกนี้ให้คนแปลกหน้าที่เพิ่งจะพูดคุยกัน
ได้ไม่กี่คำฟังด้วยเจ้าคะ” เธอสวนกลับ แม้จะรู้ว่าการแสดงกิริยามารยาท
เช่นนี้ อาจจะถูกสั่งโบยได้ในภายหลัง แต่ทาสอย่างเธอก็มีชีวิต มีจิตใจ ไม่ใช่
ท่อนไม้ที่จะไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลย “ข้าต้องเอาผักไปให้แม่แสด ขอตัวเจ้าคะ”
เธอเดินผ่านหน้าเขาไปง่ายๆ

“เจ้า!” ออกญาหนุ่มทำท่าจะตามไป แต่เสียงรื้อนรุ่มของขุนหมื่น
กระแวนผู้ติดตามก็มาเรียกตัวไว้ก่อน

“ออกญาขอรับ มีเบาะแสจากชาวบ้านที่ได้ยินเสียงกริดร็องของ
แม่หญิงขอรับ”

“เสียงกริดร็องนั้นรึ?”

“ขอรับ”

คนที่เดินห่างออกไป หันกลับมามองเจ้าของแผ่นหลังเหยียดยาวที่ก้าว
ฉับๆ ห่างออกไปจนพ้นสายตา

‘เสียงกริดร็องของข้า!’ แม้จะรู้สึกได้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่เรื่องปกติ
แต่เธอก็หวังว่ามันจะเป็นเพียงเรื่องบังเอิญเท่านั้น ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นเรื่อง

บังเอิญที่ไม่มีผู้ใดอยากให้เกิด และเธอก็เป็นเพียงผู้โชคร้าย ที่ต้องมารับรู้ทุกอย่าง จนกลายเป็นชนก น้ำท่วมปาก จะบอกผู้ใดก็ไม่ได้ เพราะกลัวจะไม่มีผู้ใดเข้าใจเลยนั่นเอง

สิ่งนั้นทำให้อุษากวนใจถึงเรื่องราวในคืนก่อน...คืนที่เป็นจุดเปลี่ยนชีวิตเธอ

ในขณะที่อุษากำลังนอนหลับ เสียงเหยียบตึงๆ บนแผ่นไม้คล้ายฝีเท้าคนก็ดังขึ้น เด็กสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อชายฉกรรจ์สองคนโผล่มาจากไหนไม่ทราบ เข้ามารวบตัวเธอเอาไว้แน่น

‘พวกเอ็งจะทำอันใด!’ เธอร้องถามตาโต พยายามสะบัดตัวหนีด้วยความหวาดกลัว

‘อีหน้าดำ เอ็งหวังจะครองตัวครองกายไว้ให้ชายใดกันเล่า ทั้งสองแคว้นเอ็งหวังจะให้ชายใดมาแลกหน้าอัปลักษณ์ของเอ็งขึ้นรี?’ เมื่อใหญ่ถอดหน้ากากเขี้ยวไปอีกทาง บีบกรอบหน้าเรียวเล็กเอาไว้แน่น ก่อนจะหัวเราะครืนกับชายอีกคน ‘มาเถอะ มาเป็นเมียพวกข้า พวกข้าจะทำให้เอ็งได้เสร็จสมหวังดังใจ’

‘ปล่อยข้าไปเถิด เราหาได้มีเรื่องแค้นเคืองอันใดต่อกันไม่ เหตุใดพวกเอ็งจึงต้องทำร้ายข้า’ เธอถามเสียงลั่น น้อยใจที่ชีวิตมีแต่คนดูถูกเหยียดหยาม แล้วโชคชะตาก็ยังจะพาให้ต้องมีอันเป็นไปก่อนวัยชราอีกหรือไม่

‘อีหน้าดำนี่มันปากเก่งดีจริงๆ’ ไม้ตัวโตเหยียดปากเยาะหยัน

อุษาทาเหลือกกลาน เมื่อชายตัวโตอีกคนอุ้มร่างของเธอขึ้นพาดบ่า ไปยังป่าหยาบกรรึมทางไกลสายตาผู้คน มันครางน้อยให้นอนหลับกับพื้น แต่อูษายังตื่นไม่หยุด และพยายามหวีร่องตะโกนขอความช่วยเหลือ

‘ช่วยข้าที! ผู้ใดก็ได้ช่วยข้าที!’

‘ตรงนี้มีเตี๊นั๊ก แหกปากไปก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยเอ็งได้ดอกอีหน้าดำ’ มันหัวเราะชอบใจ ก่อนจะเขยคางเด็กสาวขึ้นมา ดวงตาฉายแววกักขะ

อุษาจ้องดวงตาคู่นั้นอย่างโกรธแค้น พุ่งเข้าไปกัดมือคนถ่อยเต็มแรง

เหมือนหมาบ้า อุษาทั้งกัดทั้งสะบัดไม่ปล่อยจนเนื้อมือเกือบจะขาดวิน พอเห็นเลือดหยดลงเหมะๆ จึงปล่อยออก

‘ว้ายยย!’ มั่นร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ‘ฤทธิ์เดชเยอะนักหรือมึง’ ชายตัวโตบันดาลโทสะ ตบหน้าเสียดังขนาดใหญ่ เด็กสาวน้ำตาเอ่อคลอ กระหัดตามอง เลือดสดๆ ไหลเต็มแก้มนวลขาวสุดสะเทือนใจ

เด็กสาวยังไม่ยอมจำนน ยังดิ้นกระเลื่อกระสนจะเอาชีวิตรอดให้จงได้

อ้ายคนที่ถูกกัดโมโหเลือดขึ้นหน้า เมื่อรู้แล้วว่า การจะสยบเหยื่อสาวนั้นไม่ง่ายอย่างที่คิด จึงสั่งเพื่อนอีกคน ‘มึงไปจับแขนมันเอาไว้’

‘แล้วมึงจะทำอะไร’

‘กูจะทำให้มันตายก่อน มันจะได้ไม่ต้องดิ้น’

สิ้นคำนั้น อุษาก็หวัดร้อง ดิ้นทุรนทุรายหวาดกลัวสุดชีวิต ไม่ช้ามือใหญ่ก็พุ่งเข้ามาบีบคอ กดแน่นสุดแรงเกิด เด็กสาวสลักไถ่ค็อกแตกด้วยเริ่มหายใจไม่ออก

อ้ายตัวโตหาได้ปราณี ยิ่งเห็นร่างเล็กดิ้นด้วยความทรมาน มันก็ยังกดแน่นขึ้น จนเนื้อคอนวลขาวเริ่มเปลี่ยนเป็นรอยแดงซ้ำ

อุษาคงยอมพ่ายแพ้ให้แก่ชะตากรรม แต่จิตใต้สำนึกยังคงยึดติดอยู่กับสร้อยของเด็กชายผู้ไร้ตัวตนคนนั้น มันสุดแสนจะมีค่าในความทรงจำของเธอเหลือเกิน

เธอขอสาบานกับตัวเอง...ถ้าไม่ได้คืนสร้อยให้เด็กชายผู้นั้น เธอจะไม่ยอมตายเป็นอันขาด

อารมณ์ชั่วร้ายที่ฝังลึกใต้กมล เธอจ้องคนเหนือร่างด้วยสายตาอาฆาตแค้น ก่อนจะกรีดร้องออกมาจนสุดเสียง...

เสียงกรีดร้องของอุษานำพามาซึ่งความวอดวาย คล้ายว่าพิภพกำลังสิ้นไหว ฟัว้องดินสะเทือน ลมหมุนกระโชกแรง หอบเอาเศษดินเศษหิน ผุ่นตะกอนมากมายผ่านหน้าผ่นตา รวากับว่าโลกกำลังจะสลายกลายเป็นผุยผง

ไปในไม่ช้า

เมื่อแผ่นดินกำลังคลั่ง อ้ายตัวโตทั้งสองมองหน้ากันตัวลั่นผวา เริ่มรู้สึกผิดปกติ เมื่อมองไปยังเบื้องหน้า เห็นเด็กสาวทรงตัวขึ้นยืนไขกเขยกในเงามืดสลัว ร่างกายมีเปลวเพลิงลุกท่วมตัว ใบหน้าลือแสงจันทร์นั้นเผะพะเหมือนหน้าผีที่ถูกหนอนเนาซ่อนไว้ในหลุมศพสยดสยอง

ทั้งที่จริงแล้วไม่ได้มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นเลยสักนิด อุษาเพียงแต่ยืนอยู่นิ่งๆ จ้องมองคนถ้อยทั้งสองที่มองมายังเธอดวงตาตื่นกลัวราวกับเห็นผีสามาปรากฎกายตรงหน้า

‘ข้าอยากให้เราฆ่ามันตาย!’

ทันใดนั้นเสียงลมโบกพัดไฟริมตลิ่งจนขาดโครม ลมร้ายอาละวาดพัดไฟแหลมคมพุ่งแทงทะลุร่างทั้งสองจนพรุนตายคาที่อย่างอนาถ

เด็กสาวยกมือปิดปาก มองสองศพตะลึงตาค้าง พอตั้งสติได้ก็รีบวิ่งหนีไปท่ามกลางความมืด จึงไม่ทันได้เห็นดวงจันทร์นวลลอที่เธอเคยชื่นชมบัดนี้กลายเป็นสีแดงสว่างเหนือท้องนภายามราตรี

ไม่นานลมฟ้าก็สงบลง...ดวงจันทร์ยังคงส่องสว่างงดงามอยู่กลางท้องฟ้า แต่เป็นคำคืนมืดมรณา ภายในใจของอุษาไปเสียแล้ว

อุษายกมือกุมลำคอ ความรู้สึกหนาวสะท้านแล่นขึ้นมาจากกลางใจ การตายของไอ้สองคนนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับเธอเลยแม้แต่น้อย ที่มันตายเพราะมันทำตัวของมันเอง เลยต้องมีจุดจบเช่นนั้น และถ้าหากพวกมันไม่ตาย คนที่นอนอยู่ในหลุมฝังศพตอนนี้ก็คงจะเป็นเธอเสียเอง

“อิอุษา”

“อิอุษา!” แสโพล่งขึ้นดัง เมื่อเรียกหลายครั้งแล้วไม่หัน นางก็ชักจะโมโห

“จ๊ะ?”

“เอ็งเป็นกระไร ข้าเรียกหลายครั้งไม่ได้ยินดอกรี!”

อุษาไม่กล้าสบตาแสด แสดเองก็รู้สึกเห็นอายน้อยหน่อย วันนี้อุษาทำตัวแปลกๆ ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เกรงจะเสียนางเสียการ ดูอย่างเมื่อเช้ากว่าจะลุกจากที่นอนนางก็ต้องไปฉุดกระซางกันขึ้นมาจากเลื้อย ทั้งที่แต่ก่อนอุษาไม่เคยเป็นเช่นนี้

“วันนี้หลวงประดู่ท่านสั่งให้จัดสำรับต้อนรับพวกเจ้ากรมนครบาลทั้งหลาย เอ็งไปช่วยนางจันคั่นน้ำกะทิ เดี่ยวข้าจะไปเตรียมพานหมากพลูให้คุณหลวงท่าน” อุษาพยักหน้ารับ รีบไปทำตามสั่งอย่างว่าง่าย “พวกเอ็งก็ทำเร็วๆ เข้าละ อย่ามัวโอ้อ้อ” แม่ครัวแสดวาดลั่งทิ้งท้าย

“เจ้าคะ” ทุกคนในโรงครัวพร้อมใจกันเปล่งเสียงขานรับ เร่งมือไม่กันเป็นระวิง

พอแม่ครัวใหญ่เดินออกไปแล้ว ลมหายใจของแต่ละคนก็ถูกปล่อยออกมาจนทั่วห้อง...

อุษาที่ได้รับหน้าที่ในการชุดมะพร้าว พลังเหลียวมองไปโดยรอบก่อนจะสังเกตว่าภายในโรงครัวแห่งนี้บรรยากาศครึกครื้นผิดปกติไปจากทุกวัน บ่าวผู้ขายหามะพร้าวเข้ามาวางไว้เตรียมทำแกงกะทิ ส่วนบ่าวผู้หญิงก็โซลกลับทำน้าพรึก หั่นเนื้อ หั่นหมู ไม่มีใครได้โอกาสหันมาคุยเล่นสนุกสนานเหมือนทุกครั้งไป ทุกคนต่างก็วุ่นวายกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายกันทั้งนั้น

คงเป็นเพราะวันนี้เรือนหลวงประดู่ได้ต้อนรับแขกเจ้านายหลายคน ซึ่งเจ้าขุนมูลนายพวกนั้นไม่ใช่คนธรรมดา แต่เป็นพวกนครบาลที่มีหน้าที่ปราบปรามผู้กระทำความผิดภายในเมืองต่างๆ แทนองค์พระเจ้าอยู่หัว จึงต้องสงบเสงี่ยมมากกว่าปกติ

“นั่งแก้ว ท่านผู้นั้นเป็นผู้ใดกัน รูปงาม งามอาจ สมบุรุษเสียเหลือเกิน” เสียงของพิกุลบอกถึงความหลงใหลในตัวชายที่นางกำลังจ้องมอง

“ท่านผู้นั้นคือ ออกญาอมราช เสนาบดีกรมนครบาล มาจากกรุงศรีฯ ได้ข่าวว่าออกญาท่านกำลังจะเดินทางไปแต่งเมียที่เมืองพิชัย จึงได้แวะเข้า

เฝ้าพระมหาอุปราช ณ พิษณุโลกเสียก่อน และพอมีเหตุคนตาย ท่านจึงได้ลงมาด้วยตัวเอง” ที่รู้ดีเป็นเพราะนางแอบได้ยินพวกกองกระเวนชั้นผู้น้อยที่ติดตามออกญาเมราชมาพูดคุยกัน จึงได้รับความ

“ออกญาเมราชอายุยังน้อย แต่ได้บรรดาศักดิ์เป็นถึงออกญา ชำยังเป็นตำแหน่งเสนาบดี ช่างน่ายกย่องเสียจริง” พิgulยังจ้องมองรูปร่างสูงโปร่งสง่างามของออกญาเมราช ที่กำลังยืนพูดคุยกับลูกน้องของเขาไม่เลิก

เสียงพูดคุยกันระหว่างแก้วกับพิgul ดึงความสนใจของอุษาให้หันไปมองบุคคลในการสนทนา เธอยอมรับกับตัวเองเลยว่าไม่เคยพบเจอชายใดที่หน้าเคร่งขม สมชายเท่าออกญาผู้นี้มาก่อน หากสาว ๆ จะปรารถนาในตัวเขาก็คงไม่ใช่เรื่องผิดแปลกอะไร

“น้องพิgul หลวงประดู่เรียกเอ็งไปพบ” พิgulพยักหน้า รีบไปตามเสียงเรียก

อุษามองตามรูปร่างออร่าอันอ่อนแอของพิgul และใบหน้าดงามเข้มซ้อยเหนือทาสนางใดในเรื่อง ไม่แปลกใจที่นางจะกลายเป็นที่โปรดปรานของหลวงประดู่ พุดให้เข้าใจง่ายก็คือ พิgulอยู่ในตำแหน่งเมียทาส!

แม้ว่าหลวงประดู่จะออกเรือนมีเมียอยู่แล้วหนึ่งคน แต่ท่านก็ยังมียะได้อีกหลายคน ทาสที่นอนด้วยกันสองสามครั้ง ท่านก็ไม่นับว่าเป็นเมียหรอก เพราะขี้เกียจเลี้ยงให้สุขสบาย การมีเมียหลายคนก็เหมือนมีลูกหลายคน มีภาระให้เลี้ยงดู พอเสร็จสมแล้วก็ทิ้งขว้างไม่ได้ดูแลดูตืออะไรอีก

จะว่าไปก็เป็นโชคคิของตัวเองที่เกิดมาหน้าตาอัปลักษณ์ หลวงประดู่จึงไม่ได้ชายตาเลเธอเลย ชีวิตเธอมันก็โชคคิแต่เรื่องนั้ ก็ดูจากเมื่อคินก่อนนั้นสิ เธอเกือบจะถูกข่มขืนทั้งที่หน้าอัปลักษณ์ ไอ้คนดัดนหามากพวกนั้น มันไม่เลือกหรือว่าสวยหรือไม่สวย เมียใคร แม่ใคร ขอแค่เป็นผู้หญิงมันก็เอาหมด ตอนนั้ก็คิงลงไปชดใช้กรรมในนรก ถูกยมบาลท่านแหวง ตัดอวัยวะเพศเจ็บปวดทรมาน ตายแล้วตายอีกอยู่อย่างนั้น

หนึ่งวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานท้องฟ้าที่เคยสว่างก็มีดมืดกลายเป็นดวงดาวแลจันทร์เจ้าโพล่ขึ้นมาแทนที่ทินกร

วันเวลาผ่านไปอะไรๆ ก็คงไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เธอรอคอยเรือลำนั้นมาเจ็ดปีเต็ม และหากรอต่อไป คงมีสักวันที่จะได้เห็นเรือลำนั้นผ่านมาอีกครั้ง

แต่จนถึงวันนี้เรือลำนั้นก็ไม่เคยแล่นผ่านมาเลย...

ที่ผ่านมายุชาไม่เคยหมดหวัง เธอยังคงมีหวัง และมันจะเป็นเช่นนั้นเสมอ ไม่ว่าอะไรจะเปลี่ยนแปลงไปก็ตาม

แต่วินาทีนี้ เธอชักเริ่มไม่มั่นใจว่าการรอคอยของเธอจะยังมีหวังอยู่หรือไม่...

ท่าหน้าแห่งนี้เริ่มดำมืดขึ้นทุกขณะ เธอรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างเริ่มเปลี่ยนแปลงไป มันไม่ใช่สถานที่ แต่เป็นเงาหม่นมืดภายใต้จิตใจที่เริ่มคับคูลานเข้ามาใกล้ทุกขณะ ในบางครั้งเธอเฝยหน้ามองดวงจันทร์ มันจะกลายเป็นสีแดงเลือดดั่งสีโกเมน อุษาเริ่มแปลกใจ เมื่อเคยทดลองให้บุญอุ่มมองดวงจันทร์ดวงเดียวกัน ในเวลาเดียวกันกับเธอ และพบว่ามันเป็นแค่ดวงจันทร์สีเหลืองทองธรรมดา แถมบุญอุ่มยังพูดอีกด้วยว่า เธอน่าจะตาฟาดไป

แต่เมื่อมีครั้งแรก ก็ย่อมมีครั้งที่สองและสามเกิดขึ้น ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นทุกคร้งยามเธอมองดวงจันทร์ จนเธอมั่นใจได้ว่าตัวเองไม่ได้ตาฟาด

เหมือนอย่างในคืนนี้...ดวงจันทร์สีแดงก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง

ดวงจันทร์สีแดงดมิเพียงเธอเท่านั้นที่เห็นมัน

ลักพักก็เริ่มมีเสียงบสวดแว่วมาในโสตประสาท มันดังขึ้นเรื่อยๆ จนต้องยกมือขึ้นมาปิดหูไว้มิให้ได้ยินอีก

“คำมืดเช่นนี้ เจ้ามาทำอะไรที่ท่าหน้า”

อุษาหันไปมองด้านหลัง...เป็นออกญาเมราชันนั่นเอง เธอนึกประหลาดใจที่เขาเดินมาหาเธอที่ท่าหน้า ทั้งที่ในเวลานั้น เขาสมควรจะกลับเรือนไปพักผ่อนแล้วไม่ใช่หรือ...

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” เธอตอบ กำลังจะเดินสวนร่างใหญ่โตนั้นไป แต่เขาก็คว้าต้นแขนเอาไว้ก่อน

“เดี๋ยว” อุสาสะดุ้งตกใจ เขารู้ตัวจึงรีบคลายมือ ก่อนจะยื่นตัวยาคาชนิดขี้ผึ้งให้เธอ “เอายานี้ไปทาซะ รอยที่คอจะได้ดีขึ้น”

“ท่านเจ้าคุณให้ข้าหรือเจ้าคะ” เด็กสาวมองตะลึง ยังไม่กล้ารับไว้ในคราวแรกเธอไม่รู้ว่าเขาเป็นผู้ใด ก็นึกคิดไปว่าเป็นพระตำรวจยศไม่ได้ใหญ่อะไรมาก แต่ตอนนี้เธอรู้แล้ว และควรจะให้เกียรติเขาอย่างที่ควรจะเป็น

“ใช่”

“แต่ยานี้ทาจะแพงโซ่ ข้ารับไว้ไม่ได้ดอกเจ้าคะ” เธอส่ายหน้าช้าๆ จ्ञานะหาสอย่างเธอ เวลาเจ็บป่วยจะหายาสมุนไพรสักตัวต็มก้นก็ถือว่ายากมาก แล้วยังเป็นยาหาแบบนี้นี้ยังไม่ต้องพูดถึงเลยด้วยซ้ำ

“ไม่มีอะไรแพงเกินไปสำหรับการช่วยเหลือคน เจ้ารับไว้เถิด”

ความคิดที่มีต่อเขาเริ่มเปลี่ยนไป ใบหน้าเรียบลึกลับแห่งนคอมองคนที่อยู่สูงกว่าจนเริ่มปวด ก่อนหน้านั้น เธอคงจะใช้อารมณ์ความรู้สึกตัดสินชายผู้นี้มากเกินไป จนกลายเป็นบดบังความจริงใจของเขา

เธอรับตัวยาคานั้นมาอย่างเต็มใจ ก่อนถาม

“แล้วเรื่องคดีเป็นเยี่ยงไรบ้างเจ้าคะ”

“รู้แต่เพียงว่าผู้ตายเป็นผู้ใด และก็ตั้งสันนิษฐานไปตามรูปการณ์ที่เห็น แต่ข้ายังฉงนใจ...ไม่รู้ว่าไม่ไผ่ลำใหญ่ขนาดนั้นเสียบทะลุร่างคนเข้าไปได้เยี่ยงไร เจ้าคิดเช่นกันหรือไม่เล่า”

“ข้าได้ยินคนพูดกันว่าเมื่อวานมีลมกระโชกหนัก พัดทำลายสวนชาบ้านเสียหายไปหลายไร่ หลังคาบ้านเรือนก็พังไปหลายหลัง คงเป็นเพราะลมนั้นกระมังที่พัดไผ่จนขาด ถ้าไผ่จึงได้ซัดทะลุร่างของไอ้สองคนนั้น”

ออกญาหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น หากเป็นคนทั่วไปเวลาพูดถึงเรื่องสยดสยองก็คงจะเกิดอาการหวาดวิตก เล่าอย่างตะกุกตะกัก แต่สำหรับอุสา นางกลับพูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งเย็น เหมือนว่านางไม่มีความรู้สึกใดๆ กับเรื่อง

นำกลั้วพวกนี้เลย

“เจ้าพูดจារาวกับอยู่ในเหตุการณ์”

“ข้าแค่สันนิษฐานเหมือนอย่างท่านเจ้าคุณนั่นแหละเจ้าค่ะ” อุษาพยายามที่จะไม่หลบตาเขา แต่เลือกที่จะมองไปอีกทาง

“กระนั้นรี” ออกญาหนุ่มมองอย่างไม่ไว้วางใจ

“ท่านเจ้าคุณควรกลับเรือนนะเจ้าค่ะ”

“ชายหญิงอยู่ร่วมกันกลางค้ำกลางคิ่น เจ้ากลั้วจะเป็นที่ติฉินนินทาของผู้อื่นกระนั้นรี?” เขาเปรยโดยมีความนัยแอบแฝงอยู่ด้วย และอุษาก็ไม่ใช่คนโง่พอที่จะไม่เข้าใจ แต่เธอเลือกที่จะเงียบ “ข้าว่าเจ้าน่าจะดีใจเสียมากกว่าที่ได้เป็นข่าวกับผู้ชายที่มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงพระยา”

เขาจงใจพูดเยาะเธอ นั่นแหละคือสิ่งที่เธอเข้าใจ

เมื่อหมดธุระแล้วออกญามราชจึงหันหลังให้แล้วเดินจากไป

ความรู้สึกดีพลันสลายหายไป แต่มันก็ไม่ได้หายไปจนหมด เมื่อก้มมองตัลบายาที่เขาให้

อุษากำลังจะก้าวเท้า ทว่าฝ่ามือหนักก็หวดเข้าหน้าเต็มแรงจนเธอทรุดฮวบลงไปกับพื้น

“พิกุล เอ็งมาตบข้าด้วยเหตุอันใด” อุษากุมแกำม มองเจ้าของฝ่ามือที่ทำร้ายเธออย่างงงๆ

“ก็เหตุที่เอ็งให้ทำออกญา คิดแย่งท่านออกญาของข้าเยี่ยงไรเล่า” พิกุลชี้หน้าด้วยความโกรธ ก่อนจะถลันตัวลงไปในนคร่อมจะจับศีรษะกดลงไปในน้ำ

อุษาพยายามสะบัดตัวหนี แต่ไม่อาจทานแรงของพิกุลได้ หน้าของเธอถูกจับกดลงไปในน้ำจนมิดหัว

“รูปชั่วช้าปานนี้แล้วยังไม่เจียมตัว เอ็งคิดว่าหน้าดำๆ ภายใต้อ้นากากของเอ็ง มีดีอะไรสู้หน้าของข้าได้นั้นรี!”

พอสาแก่ใจแล้ว ก็ปล่อยยให้เหยหน้าตอบ

“ข้าไม่เคยคิดเช่นนั้นกับท่านออกญา”

คำพูดที่เหมือนจะไม่รู้สึกรู้สาใดๆ เราตะกอนอารมณ์ในใจพิกุลจนกลายเป็นโทสะเดือดพล่าน

“เอ็งไม่ได้คิด แต่เอ็งทำ มิน่าเล่า ออกญาท่านจึงได้ปฏิเสธจะหลับนอนร่วมกับข้า ก็เพราะเอ็งนี่เอง” พิกุลเปลี่ยนมาเป็นกดลำคอให้แน่นขึ้น อุสาาลักดัง...พยายามจะพูด

“เกี่ยวอะไรกัน ออกญากำลังจะไปแต่งเมีย ท่านไม่คิดจะหลับนอนกับเอ็งมันก็ถูกต้องแล้วไม่ใช่รี”

พิกุลตาลูก เดือดดาล กัดฟันแน่นจนฟันกรามแทบหัก ที่ต้องโมโหมากมายขนาดนี้ เพราะรู้ดีแก่ใจว่าหากนางได้เป็นเมียออกญามราชขึ้นมาเมื่อไร ท่านจะต้องไถถอนนางจากการเป็นทาส และรับนางไปอยู่ด้วยกันที่กรุงศรีฯ ทั้งหมดนี้...ก็เพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ไม่ต้องทนจมปลักอยู่ในเรือนของหลวงประดู่ แม้จะได้หลับนอนกันแล้วก็ไม่เคยสนใจไยดีนาง ยกย่องนางว่าเป็นเมียอีกคนเลยสักที พอมารู้ว่าท่านออกญามราชสนใจนางทาสหน้าอัปลักษณ์ที่ไม่มีอะไรสู้นางได้เลยสักอย่าง จึงกลายเป็นความคับแค้นสุดมอกอยู่ตอนนี้

“อีนี่!” พิกุลจิกผมอุสา บังคับให้เงยหน้ามอง “หน้าดำอย่างเดียว คงไม่อาจจะหยุดความสลดของเอ็งได้ สงสัยว่าข้าจะต้องสร้างรอยแผลเป็นให้เอ็งสักสองสามรอยแล้วกระมัง” ว่าแล้วพิกุลก็ชักมีดเล่มน้อยที่เหน็บไว้กับมวยผมขึ้นมาชู หมายถึงจะกรีดลงใบหน้าด้านนวลขาวให้เป็นรอยแผลน่าเกลียด

อุสาหลบกลืนน้ำลาย ใจสั่น ยกมือขึ้นไหว้ตาเหลือก

“พิกุล ข้าขอร้อง เอ็งอย่าทำอะไรข้าเลย”

พิกุลส่ายยิ้ม ปลายมีดคมกริบกำลังจะกรีดลงบนใบหน้าในอีกอึดใจเดียว อุสาใจเต้นระทึก จวยโอกาสพลักพิกุลด้วยมือทั้งสองข้างจนร่างกระเด็นไปยังคบเพลิงที่ปักคาพื้น

‘ข้าอยากให้นางงามๆ ของมันใหม่เกรียม รวากับถูกเผาเผาด้วยไฟ
บรรลัยกัลป์!’

ลมกระโชกพัดมาจากที่ใดไม่มีใครรู้ เปลวไฟจากคบเพลิงใกล้ๆ
สลับไหวไปตามสายลมดั่งมีเวทมนตร์นำพาผ่านไป แสงสว่างวามุ่งสู่หน้า
นางพิกุล แล้วเปลวไฟก็ลุกขึ้นพื้บมาอย่างน่าอัศจรรย์

‘เปลวไฟสว่างโรจน์ซ้ชวลกำลังลุกไหม้ท่วมหน้างามๆ อย่างที่ใจเจ้า
ต้องการให้เป็นเยี่ยงไรเล่า!’

“เสียงผู้ใด ข้าถามว่าเสียงผู้ใด!”

อุษายืนอึ้งค้าง มองพิกุลที่ร้องครวญครางด้วยความทุกข์ทรมาน รีบ
ไปหาถังมาตักน้ำสาดใส่หน้าของพิกุลทันที

พิกุลกรีดร้องออกมาอีกครั้งด้วยความเจ็บปวดไปทั้งหน้า อุษามอง
แล้วสลัดใจ ใบหน้าสวยผ่องของพิกุลยามนี้ไม่ต่างอะไรจากหน้าศพเน่าๆ ที่
มีเลือดไหลอาบท่วมหน้า ผมบนศีรษะไหม้เกรียม แหว่งหายไม่น่าพิสมัย
เหมือนเดิม

พิกุลในสภาพสะบักสะบอมคลานไปกับพื้น ตะเกียกตะกายจะไปที่
ถึงแม่น้ำ ครั้นพอชะโงกหน้าลงไปส่องแผ่นน้ำใสราวกระจก ก็ไม่อาจปิดบัง
หน้าตาสยดสยองจากการถูกไฟคลอกไว้ได้อีก

“เอ็งทำอะไรกับหน้าข้าอุษา อีผีสิง! อีนางแม่มด!” พิกุลกรีดร้อง
สติแตก น้ำตาไหลรินอาบแก้มเป็นสาย

“พิกุล ข้า...” อุษายืนหน้าซีดเขียว น้ำตาไหลพราก ยกมือขึ้นกอบกม
สองแขน รู้สึกเย็นเยือกเข้าหัวใจ แท้เล็กขยับถอยห่างด้วยความหวาดกลัว
ก่อนจะวิ่งหายไปในความมืด

ครั้งที่สอง! เป็นครั้งที่สองแล้ว!

เด็กสาววิ่งสุดฝีเท้าไปอย่างไร้ทิศทาง เมื่อคิดว่าไกลมากพอแล้วก็ทรุด
ฮวบลงกับพื้น ร้องไห้โฮ ร้อนรุ่มดั่งมีไฟลุมอยู่ในทรวง ภาพเปลวไฟร้อนๆ

ลูกท่อมหน้าพิกลยังติดขัดอยู่ในตาคู่นี้ เธอสำเภาหน้าไปมา น้ำตาร่วงลงเฉาะไม่เข้าใจ...มันอะไรกันหนา เพิ่งผ่านพ้นคำคืนที่เลวร้ายมาเมื่อวานแท้ๆ วันนี้ก็ต้องมาเจอภาพอันแสนโหดร้ายที่เธอไม่ต้องการเห็นอีก

ใจของอุษาเตลิดไปไกล เธอไม่อยากอยู่ที่นี้อีกแล้ว หากอยู่ต่อ ลักวันทุกคนจะต้องรู้ว่าเหตุการณ์ที่มีคนตายเมื่อวาน รวมถึงเหตุการณ์เมื่อครูนี้นั้นล้วนแต่เกี่ยวข้องกับตัวเธอ และเธอก็ไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าในอนาคตมันจะเลวร้ายสักเพียงใด

ฉะนั้น เธอจะไม่เสี่ยงอยู่ต่อ ชีวิตน้อยนิดยิ่งกว่าเศรษฐกิจก็มีเท่านี้ เธอเป็นทาสไม่มีสิทธิ์ได้เลือกอะไรในสังคม ก็นับว่ามีกรรมมากพออยู่แล้ว แต่จากนี้ไป เธอจะไม่ยอมให้เรื่องบ้านบอพวกนี้มาเป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิตของเธอเด็ดขาด

อุษารีบวิ่งกลับไปยังโรงครัว แล้วแอบย่องเข้าไปภายในเรือนนอนเบาๆ ในเวลานี้ เธอคาดว่าทุกคนน่าจะนอนหลับกันหมดแล้ว อุษาไม่รอช้า เกร็งเก็บผ้าถุงที่มีไม้ก่ผี้น ไม่ลืมห่อข้าวใส่ใบตองเอาไปกินระหว่างทาง ก่อนจะออกมาถึงสอตสายสายตาดูอย่างระแວะระวัง กลัวจะมีคนเห็น จึงเอาผ้าขึ้นคลุมศีรษะกำบังหน้าตาเอาไว้

อุษาเร่งฝีเท้าหลบกลุ่มยามที่เฝ้าอยู่รอบตัวเรือนไปทางลัดที่เธอมักจะใช้หนีออกไปเที่ยวเล่นกับบุญอุ่มเป็นประจำ เธอตั้งใจจะไปขอความช่วยเหลือจากบุญอุ่ม แต่คิดไม่ถึงว่าระหว่างทางจะบังเอิญพบกันพอดี

แม้จะแปลกใจที่เห็นบุญอุ่มออกมาจากเรือนในยามนี้ แต่ก็นับว่าเป็นความโชคดีที่ได้พบกันในเวลาคับขัน

“บุญอุ่ม ข้าอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว” อุษาพูดทั้งที่หน้าตายังคงไหลริน

“ข้าก็อยู่ที่นี้ไม่ได้เช่นกันอุษา” บุญอุ่มเสียงลั่นพร่ำด้วยความกลัว “ข้าแอบไต่ยีนพอกับแม่พูดกันว่าจะขายข้า เพื่อเอาเงินไปลงขันทำนากับญาติที่สุพรรณบุรี ข้ากลัว ข้าไม่อยากขายตัวเป็นทาส หากไปเจอนายทาสที่มีจิตใจโหดเหี้ยม ใจดำอำมหิต ชีวิตข้าจะเป็นเช่นไร”

เป็นเช่นนั้นเอง...

ในเวลาที่ย่างเท้าต่างจวนตัวด้วยกันทั้งคู่ คงไม่มีทางไหนดีไปกว่าการหนีอีกแล้ว

“เอียงนั้น เราก็หนีไปด้วยกันเถิดบุญอุ่ม”

“แต่เจ้าเป็นทาสของหลวงประจักษ์ หากหนี เจ้าจะมีความผิดนะอุษา” บุญอุ่มถามด้วยความวิตก ตัวเขาเองเป็นไพร่จะไปไหน ไปทำอะไรก็ไม่มีใครสนใจ แต่อุษานี้สิ...เป็นทาสสินไถ่ หากไม่มีเงินไปไถ่ตัว ก็ไม่ถือว่าเป็นอิสระ

“ข้าไม่สน ข้าตัดสินใจแล้วว่าจะไปตายเอาดาบหน้า” สายตาที่มองไปเบื้องหน้านั้นแน่วแน่อย่างยิ่ง

“เรื่องที่เจ้าจะหนี เกี่ยวข้องกับเรื่องการตายของไอ้สองคนนั้นด้วยใช่หรือไม่” บุญอุ่มถาม

อุษาหันไปมองบุญอุ่ม ดวงตาแดงก่ำเป็นประกายไหวระริก

“ข้าไม่รู้ว่าคือนั่นมันเกิดอะไรขึ้น...” เธอหลุบตาลงต่ำอย่างละอาย “พวกมันจะข่มขืนข้า ข้าก็เพียงจะเอาตัวรอดเท่านั้น”

บุญอุ่มสุดสะเทือนใจ ดึงร่างบางเข้ามาโอบล้อม

“หากพวกมันจะข่มขืนเจ้า เช่นนั้นพวกมันก็สมควรตายแล้ว เจ้าอย่าได้หวาดกลัวไปเลย ข้าจะเป็นคนพาเจ้าหนีไปเอง”

อุษาเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนรักซาบซึ้งจับใจ ด้วยไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น บุญอุ่มก็ไม่เคยทอดทิ้งเธอเลยสักครั้ง

วันต่อมา ในตลาดมีผู้คนเดินขวักไขว้ไปมาให้วุ่น หนึ่งในหมู่คนจำนวนมาก มีชายหญิงคู่หนึ่งเอาผ้าคลุมศีรษะอำพรางหน้ามิให้เป็นที่สะดุดตาแก่ผู้คน บุญอุ่มวางแผนจะพาอุษาไปหลบอยู่บ้านป่าที่เมืองพิชัยสักกระยะ โดยจะขออาศัยเรือของพวกพ่อค้าที่มักจะล่องเรือไปค้าขายทางเหนือติดเรือไปด้วย ซึ่งไม่ว่าอย่างไรก็ต้องผ่านเมืองพิชัยอยู่แล้ว และเส้นทางน้ำก็หนีได้ง่ายกว่าทางบก พอถึงเมืองพิชัย ทั้งสองจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กันเสียทีนั่น

ระหว่างทางเดินในตลาดมีเสียงพ่อค้าแม่ค้าซุบซิบมาตลอดทาง หนึ่งในเรื่องที่ได้รับ ความสนใจอยู่ในขณะนี้ คือการประกาศจับตัว ‘นางอุษา’ นางทาสหนีขายใจโจด ก่อนหนีมันได้ทำร้ายนางพิกุลจนหน้าเสีย โหมอย่างรุนแรง

ทุกคนต่างก็คิดไป ว่านางทาสไปหน้าอัปลักษณ์ที่ชื่ออุษาเกิดอิจฉา ริษยาในความงามของนางพิกุลจึงได้ก่อเหตุ หลังจากเกิดเรื่อง พิกุลต้องทนทุกข์ทรมานจากบาดแผลทั้งกายและใจ ยังไม่อาเจยยอมรับสภาพหน้าที่ถูกไฟคลอกของตัวเองได้และคิดจะฆ่าตัวตายอยู่ตลอดเวลา จนตอนนี้สภาพจิตใจวิปลาส กลายเป็นคนบ้าคลุ้มคลั่งเสียสติไปแล้ว

ชาวบ้าน พ่อค้า แม่ค้าต่างก็รุมด่ารุมประณามสาปแช่งนางอุษา บ้างก็หาว่าเป็นแม่มด ภูตผี เป็นกาลกิณีบ้านเมืองต้องจับนางมาเผาบูชาขัณฑ์เท่านั้น บ้านเมืองจึงจะพ้นเคราะห์ ในตอนนั้นทุกคนได้แต่หวังให้นครบาลจับตัวมันมารับโทษทัณฑ์ให้ได้โดยเร็ว

อุษาได้ยืนชนันนั้นก็รู้สึกยกแสงขึ้นมาในอก

ชาวบ้านพวกนี้ไม่รู้ความจริงอย่างลึกซึ้งมีปากก็ว่ากันไป เธอไม่ได้คิดจะทำร้ายนางพิกุล มีแต่มันที่มุ่งเข้ามาทำร้ายเธออย่างดุร้าย แถมยังจะเอา มีดมากรีดที่หน้าเธอให้บาดเจ็บเสียด้วยซ้ำ

เธอก็แค่ป้องกันตัว ไม่เคยคิดที่จะทำร้ายใครจนตาย...แต่ทุกครั้งที่เธอคิดจะปกป้องตัวเอง คนเหล่านั้นก็ต้องมีอันเป็นไปเสมอ

อุษาไม่ได้ใส่ใจ รีบเดินตามบุญอุ่มไปยังท่าน้ำ

ข้างทางมีสินค้าที่มาจากหลากหลายสารทิศวางขายอยู่มากมาย อุษาอดไม่ได้ที่จะเหลือบไปมองข้าวของเหล่านั้นบ้าง ส่วนมากจะเป็นผ้าฝ้าย ผ้าแพร และเครื่องสังคโลกที่นับว่าเป็นของหาง่ายมีใช้กันทั่วไป แต่ไม่มีความวิจิตรบรรจงอะไรเลย สิ่งนี้ทำให้เธอรู้สึกเสียตาย หากที่วางขายกันอยู่ตามท้องถนนหนทางมีลวดลายเสียบ้างก็คงจะดี

“พะ...พวกนครบาล!” อุษาหันไปสะกิดแขนบุญอุ่ม เมื่อเหลือบไปเห็น

กองกระเวนสี่ห้าคนเดินอยู่กลางตลาดกำลังเดินมาทางนี้ “หลวงประดู่ต้องรู้
แล้วเป็นแน่” อุษาอุทานตาเหลือกโต ห้วนจะถูกจับได้ และเป็นจังหวะ
เดียวกันกับที่พวกกองกระเวนหันมาเจอเข้าพอดี

สองฝ่ายปะทะกัน...

อุษากับบุญอุ่มตกใจ พากันวิ่งหนีสุดชีวิต จนพวกกองกระเวนวิ่งตาม
แทบไม่ทัน ก่อนจะหันไปถามแม่ค้าที่นั่งค้าขายกันอยู่ ณ ที่นั้นว่า “พวกเจ้า
เห็นแม่หญิงใส่หน้ากากกับชายซาเป่ผ่านมาแถวนี้บ้างหรือไม่”

“เห็นเจ้าค่ะ พวกมันพากันเดินไปทางโน้นเจ้าค่ะ” แม่ค้าชี้นิ้วไปยังทาง
เลี้ยวที่เห็นทั้งสองวิ่งหายไป พอได้ฟัง กองกระเวนก็รีบวิ่งตามไปทันที

บุญอุ่มพาอุษาวิ่งเข้ามาในตรอกเล็กๆ หันซ้ายหันขวา รีบเบี่ยง
ร่างกายเล็กกว่าเข้าไปหลบอยู่ในซอกที่มีผนังกำบังไว้ บุญอุ่มเฝ้าดู เมื่อเห็น
ว่ากองกระเวนวิ่งไปอีกทางหนึ่ง หนุ่มน้อยก็ถอนหายใจออกมาเสียงดัง แข้ง
ขาอ่อนแรงจนอยากจะหลุดตัวลงไปกับกับพื้นซะเดี๋ยวนี้

“เฮ้อ หากเราลงเรือไปได้ คงไม่มีผู้ใดตามตัวเราได้แล้วละอุษา” เขา
บอก หายใจเสียงดัง ยังหอบอยู่

“เจ้าเป็นอะไรหรือไม่บุญอุ่ม” อุษาเห็นสีหน้าของเพื่อนไม่สู้ดีก็นึกเป็น
ห่วง เธอรู้ว่าบุญอุ่มสุขภาพไม่ค่อยดีนัก ทำอะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็หอบ
เหนื่อยง่าย ซักซ้าไม่ได้ตั้งใจพ่อกับแม่ จึงมักจะถูกตำ ถูกเย้ยแหย่เป็นประจำ

บุญอุ่มส่ายหน้าซำๆ “พวกกองกระเวนไปกันหมดแล้ว เรารีบไปกัน
เถิด”

อุษาพยักหน้า กำลังจะก้าวขา...

“พวกเจ้า! หยุดเดี๋ยวนี้!”

เสียงเรียกของใครบางคน ทำให้อุษากับบุญอุ่มต้องหันไปมอง หมอก
ควันจางๆ ลอยคว้างทำให้มองเห็นคนผู้นั้นได้ไม่ถนัด จนกระทั่งชายรูปร่าง
สูงกำยำไว้หนวดเครา โปกผ้าเหมือนพวกแขกอารยัน เดินเข้ามาหาทั้งสอง
ด้วยท่าทางที่ไม่น่าไว้วางใจเท่าไรนัก

“เจ้าสองคนจะไปที่ได้กันถ่” พ่อค้าอารยันถาม

“เรารีบไปกันเถิดอุษา” บุญอุ้มมองอย่างไม่ไว้วางใจ รีบคว้ามือบาง
หันหลังให้ทันที

“หากจะหนี...เช่นนั้น เรื่องที่เขาถือกันว่านางสวมน้ำากาที่ชื่ออุษา
เป็นคนเผ่าหน้านางพิกุลจนหน้าใหม่เสียโฉมก็คงจะเป็นความจริงดังเขาว่า”
ข่าวนี้ดังนัก ไม่มีใครไม่รู้ถึงความโหดเหี้ยมของสตรีผู้นี้

อุษาได้ยื่นก้นหันกลับมาองตาขวาง “ข้าไม่ได้เผ่าหน้าผู้ใด! และหาก
จะเผ่าจริงๆ ข้าคงไม่ปล่อยให้นางพิกุลมันมีชีวิตรอดไปได้ดอก” มือบางกำ
แน่น ขยับเท้าเข้าไปใกล้ จ้องมองชายร่างสูงด้วยแวตาทาอาตอย่างโจ่งแจ้ง

“อุษา...” ดวงตาดูร้ายชวนน่าสะพรึงของเพื่อนสาวเป็นสิ่งที่บุญอุ้ม
ไม่เคยได้เห็นมาก่อน หวั่นใจว่าสิ่งที่ชาวบ้านพูดกันจะเป็นความจริง

อ้ายชชยัมมปาก “อารมณ์ร้ายกจเช่นนั้น เป็นเรื่องปกติของพวก
แม่มด!” อุษาเบิกตากว้างเมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูด “เจ้าไม่เคยสงสัยบ้างเลยรี ว่า
เสียงที่เจ้าไม่ได้พูดมันมาจากที่ใด?”

“เหตุใดเจ้าจึงรู้? เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่!” อุษาตระหนก

“ข้าชื่ออ้ายชชช ข้าเป็นพ่อค้ามาจากอินเดีย”

“หากเจ้าเอ่ยถึงเรื่องที่ข้าได้ยินเสียงนั้น เช่นนั้น เจ้าเป็นพ่อหมอ
สามารถทำนายดวงชะตาได้รี?”

“ข้าอาจจะเป็นพ่อหมอ รู้วิชาพยากรณ์ แต่หาได้หยั่งรู้ชะตาฟ้าดิน”

“ถ้าเจ้าเป็นพ่อหมอจริง เจ้าสามารถขับไล่สิ่งชั่วร้ายออกไปจากตัวข้า
ได้หรือไม่” เธอมองพ่อค้าอารยัน แวตาทาเยี่ยมไปด้วยความหวัง

“ในตัวเจ้าหาได้มีสิ่งชั่วร้าย มีแต่ตัวเจ้าเองเท่านั้น”

“เมื่อคืนข้าเห็นพระจันทร์เป็นสีเลือด” อุษาหลุบตามองต่ำ เธอรู้สึก
เคืองคว้าง จนปัญญาจะหาคำตอบในเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และในเวลานี้
ก็มีเพียงชายผู้นี้เท่านั้นที่สามารถให้คำตอบแก่เธอได้ “เจ้าช่วยไขข้อข้องใจให้
ข้าที ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับข้า มันคืออะไร?”

“แม่มดนี่รี!”

“ไม่ผิด นี่คือคัมภีร์วิคคา ตำราเวทมนตร์โบราณที่มีความเก่าแก่มานับร้อยปี หลังยุคกวาดล้างพอมดแม่มดครั้งใหญ่ ว่ากันว่ามันคือคัมภีร์เล่มสุดท้ายที่เหลืออยู่บนโลก” อาจารย์ชวนให้ทั้งสองเข้ามานั่งพูดคุยกันในบ้านของเขา เพื่อไม่ให้เป็นที่สะดุดตาจากผู้คนภายนอก

อาจารย์ให้ทั้งสองนั่งรอ เขาหายเข้าไปในห้องนอนลักพักแล้วกลับมาพร้อมหนังสือปกรูปดาวห้าแฉกที่อุษามักจะฝันถึงบ่อยๆ

“ในนี้กล่าวว่า พอมดแม่มดที่แท้จริง จะมีบางสิ่งที่ผิดแผกแตกต่างจากคนทั่วไป จะมีตรางาเกลียดน่ากลัวประทับบนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย” ดวงตาคู่คมจ้องมองหน้ากากบนเสื้อยหน้าผิงซ้ายอย่างสงสัย

“อาจจะหมายถึงปานดำบนหน้าเจ้าก็ได้นะอุษา” บุญอุ่มที่คิดตามเอ่ยขึ้น

“เหตุที่เจ้าต้องใส่หน้ากากเพราะเหตุนี้หรือกรี” อาจารย์มองตาเขม็ง อุษาปิดปากเงียบ ก่อนจะยกมือแตะหน้ากาก รู้สึกวูบไหวไปกับคำพูดของอาจารย์

“เท่านั้นไม่พอดอก เพียงซ้ำอัปลักษณ์ จะมากล่าวหาว่าข้าเป็นพวกภูตผีได้เยี่ยงไรกัน” เธอไม่ยอมแพ้

“เจ้าไม่ใช่ภูตผี แต่เจ้าเป็นแม่มด!” อาจารย์ยังคงยืนยันกราน

“อย่ากล่าวหาข้าเช่นนั้น” ทันใดนั้นลมกระโชกมาวูบหนึ่ง พัดหน้าต่างปิดเสียงดังตึงตัง!

บุญอุ่มที่นั่งมองสะดุ้งเฮือก อดไม่ได้ที่จะซ่อนความพรั่นพรึงไว้ในดวงตายามเห็นความเกรี้ยวกราดที่ไม่คุ้นชินของเพื่อนรัก มันทำให้เขาเริ่มรู้สึกหวาดกลัว

อาจารย์ส่ายยิ้ม “หากในเวลานี้ เจ้าอยากทำให้ข้าเจ็บปวด เจ้าก็คือแม่มด! พวกพอมด แม่มดมักจะมีอารมณ์รุนแรงอย่างยิ่ง พอเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาวก็มักจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ และปล่อยให้ด้านมืดเข้าควบคุมจิตใจ

ได้ง่ายๆ เหมือนอย่างที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้อย่างไรเล่า”

อุษายอมถอย ทรวดตัวนั่งดังเดิม ก่อนจะเล่าด้วยน้ำเสียงอ่อนระห้อย จากส่วนลึกของหัวใจ...

“หลังจากที่ข้าจมน้ำเมื่อเจ็ดปีก่อน ข้าก็ฝันเป็นรูปดาวห้าแฉก เมื่อไม่นานมานี้ข้าได้ยินเสียงบทสวดที่ดังมากจนแทบแก้วหู คล้ายกับคนกำลังทำพิธีสาปแช่งข้าอยู่ และเมื่อข้ารู้สึกโกรธแค้นต่อผู้ใด สายลมจะตามข้า เหตุอาเพศก็จะเกิดขึ้นกับคนพวกนั้น ข้ารู้ว่ามันเป็นเพราะข้า แต่ข้าไม่ได้ตั้งใจใครจะให้มันเกิด” หยาดน้ำตาไหลรินลงเมื่อพูดจบ

“นั่นเพราะเจ้ายังควบคุมมันไม่ได้ เจ้าต้องฝึก แล้วพลังของเจ้าจะแข็งแกร่งขึ้นสว่น้อย”

“ข้าเป็นตัวประหลาด เจ้าจะให้ข้าฝึกมนตราวิปาสพวกนี้เพื่อไปทำร้ายคนอื่นเยี่ยงนี้หรื” เธอสะบัดเสียงถาม

“แม้ว่าพวกแม่มดจะได้ชื่อว่าเลวทราม น่ารังเกียจ แต่เจ้าก็ใช้เวทมนตร์บันดาลความดีได้เช่นกัน และการที่เจ้าควบคุมพลังอำนาจของเจ้าได้จะเป็นการปกป้องผู้คนรอบตัวเจ้า และตัวเจ้าด้วย”

อุษาหันไปมองหน้าบุญอุ่มที่ยิ้มให้เธออย่างจิตเจื่อน อุษารับรู้ได้...นับตั้งแต่ที่บุญอุ่มรู้ว่าเธอเป็นแม่มด ความรู้สึกที่บุญอุ่มมีต่อเธอ มันก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว...

“แล้วข้าต้องทำเช่นไรบ้าง” เธอยอมแพ้

“หากเจ้าอยากแกร่งขึ้น เจ้าต้องมีคัมภีร์เล่มนี้ มันจะนำทางเจ้าไปสู่ความรู้โรจน์ แต่ก็ติดปัญหาที่ว่าคัมภีร์แม่มดโบราณเล่มนี้ ข้าได้มาจากพ่อค้าเปอร์เซีย มันถูกเขียนขึ้นด้วยอักษรรูนโบราณ ข้าเกรงว่าเจ้าจะไม่เข้าใจในสิ่งที่คัมภีร์เขียนไว้”

“ข้าไม่เคยเรียนอ่านเขียนมาก่อน ให้มาอ่านเอาเองตามมีตามเกิดเช่นนี้จะอ่านได้ฤ”

“หิ โฉนจะอ่านไม่ได้เล่า หากเจ้าเป็นแม่มดตัวจริง เจ้าย่อมอ่านมันได้

แน่” พ่อค้าผู้เปี่ยมไปด้วยเล่ห์กลซ่อนความพึงพอใจบนริมฝีปาก

อุษารำคาญสายต้ายั่วเย้าเจ้าเล่ห์ของอายุชชายิ่งนัก เธอรู้ว่าอายุชชาอาจจะประสงค์ร้ายต่อเธอ แต่เธอกลับไม่คิดกลัวเขาเลยแม้แต่น้อย เป้าหมายของเธอคือการได้อ่านคัมภีร์วิคคาจนจบ หากเธอพิสูจน์ได้ว่าตัวตนที่แท้จริงของตัวเองเป็นแม่มดแล้วละก็...เธอคงจะจัดการเขาได้ไม่ยากนัก

ดิวอียาบ